

TAX. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ — ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1988

Ἔτος ΛΗ'

Ἀριθ. φύλλου 818

Τιμή φύλλου Δρχ. 30 Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου ἐπεθύμουν νὰ χαράξω ὀρισμένα γύρω ἀπὸ αὐτὴν τὴν θείαν καὶ παναγίαν προσωπικότητα, παρακινούμενος δὲ ἀπὸ εὐλαβεῖς χριστιανούς, ἀγαπητά μου τέκνα, προβαίνω εἰς αὐτό. Βέβαια τὸ ὅτι λέγω προβαίνω πάντα χωρὶς περιστροφή βοηθούμενος ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῆς πίστεώς μας, ὅστις χαίρει χαρᾷ μεγάλη ὅταν Ἐπιτελεῖς του ἔρχονται εἰς τὸ προσκήνιον, καὶ ἐπιτελῆς γνήσιος ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει ἐν Οὐρανῷ ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Γρηγόριος, ὁ Παλαμᾶς, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἐν Ἀσίᾳ τὸν ΙΔ' αἰῶνα ἀπὸ γονεῖς εὐλαβεῖς καὶ προκρίτους εὐρισκομένους εἰς τὰ ἀνάκτορα τῶν αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου.

Ὡς εἶναι γνωστόν, τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου εἶναι τεθησαυρισμένα ἐν Θεσσαλονίκῃ, εἰς τὸν ἐκεῖ ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ὅστις συμβαίνει νὰ εἶναι ὁ Μητροπολιτικὸς Ναὸς τῆς Νύμφης

τοῦ Βορρᾶ, τῆς διὰ μέσου τῶν χιλιετηρίδων ὑπαρξάσης Πόλεως τῶν Θεσσαλονικέων.

Ὡς, εἶπομεν, ὁ Ἁγ. Γρηγόριος ἀκμάσας τὸν ΙΔ' αἰῶνα, ἀπὸ τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα ἐδέχθη τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ ὁξὺς εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν κρίσιν, τὰ ἐκαλλιέργησε εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀνδρονίκου Παλαιολόγου, ὅπου κατὰ τὰ νεανικά του χρόνια, προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίας ἐκεῖ. Ἀλλά, κουρασμένος ψυχικῶς ἀπὸ τὸν αὐλικὸν περίγυρον, ἐζήτησε ἐπιμόνως καὶ προσέφυγε κατ' ἀρχὴν εἰς τὸ Ἁγ. Ὅρος εἰς τὴν μοναχικὴν πολιτείαν, μακρὰν τῆς κοινωνικῆς τύρβης ἡνδρώθη ἐν Κυρίῳ καὶ καταρτισθεὶς εἰς τὰ τῆς πίστεώς μας, κατέστη ἐν νηστεία καὶ προσευχῇ σκεῦος τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Λέγεται διὰ τὸν Ἅγιον ὅτι τὰ δάκρυα τὰ συνεχῆ (δῶρον τοῦ Οὐρανοῦ) ἦταν μόνιμα ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς του.

Μετὰ τὸ Ἁγ. Ὅρος, ἱδρύσε Μονὴν παρὰ τὴν

Βέρροϊαν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Φιλενωτικῶν τοῦ Πάπα (ὅπως δυστυχῶς γίνεται σήμερον). Ἡ προσωπικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ Βαρλαάμ καὶ τοῦ Νικηφόρου Γρηγορά, εἶναι ἀγὼν ἀνευ προηγουμένου, διότι οἱ τελευταῖοι εἶχαν ὡς σκοπὸν νὰ ἐκπορθήσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Πισθεῖς ὁ Ἅγιος ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐδέχθη τὴν ἀρχιερωσύνην καὶ κατέστη ὁ Γνήσιος ποιμὴν τῶν λογικῶν προβάτων. Ἡ θεία προσωπικότης του ἀπέπειε γνήσιον ὀρθόδοξον φρόνημα καὶ ἀγιασμόν, ὡς λύχνος ἐπὶ τὴν Λυχνίαν.

Κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν ἔγραψε πλείστα συγγράμματα τῶν ὁποίων ἡ ἐπίδρασις εἰς τὴν Θεολογίαν ὑπῆρξεν σημαντικὴ. Τὸ βάθος τῶν ἐννοιῶν του καὶ ἡ ρητορικὴ του φθάνει τὰ ὅρια τοῦ θαυμασμοῦ, ἰδιαίτερα ὁ πολέμος του κατὰ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸ ΦΙΛΙΟΚΒΕ καὶ πρὸ παντὸς πολέμιος ἐναντίον τοῦ «ἐπαράτου» πρωτείου τοῦ Βατικανοῦ.

Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρομεν ὅτι ὁ Ἅγιος τακτικῶς ἐπεσκέπτετο τὴν Κων/πολιν διὰ νὰ καταπραΰνη τὰ πνεύματα εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν καὶ εἰς ἕνα τῶν ταξιδίων του ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς καί, ἔμειναν αἰχμάλωτοι ἐν τινὶ πασᾷ ἐπὶ ἕνα ἔτος, ἀλλὰ κατόπιν ἐξαγορασθεὶς ἀπεδόθη εἰς τὸ ποίμνιόν του. Τὰ συγγράμματα τοῦ Ἀγίου βαθύτατα Ὁρθόδοξα κοσμοῦν τὰς βιβλιοθήκας ὀχι μόνον τῶν θεολόγων ἀλλὰ καὶ τῶν Ὁρθοδόξων. Ἀπεβίωσεν ὁ Ἅγιος Γρηγόριος εἰς ἡλικίαν ἐξήκοντα τριῶν ἐτῶν τὸ 1360, ἡ δὲ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Κων/πόλεως τὸν ἀνεκήρυξε Ἅγιον τὸ 1368. Ἡ ἀγία του ψυχὴ προσεδρεύει νῦν εἰς τὸ νοερὸν θυσιαστήριον ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Περαιίνοντας αὐτὴν τὴν μικρὴν προσφορὰν ὅς ἀναφέρωμεν ὀλίγα τινὰ τὰ ὁποῖα χαράζει ὁ Πατριάρχης Φιλόθεος Κωνσταντινουπόλεως τὸν 12' αἰῶνα καὶ ἴδωμεν τί ἀκριβῶς λέγει διὰ αὐτὸν τὸν Ἅγιον τὸν προσεεγκόντα τόσα πολλὰ διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Καθολικὴν Ἐκκλησίαν.

«Ἔτος μὲν οὖν αὐτῷ τῆς ἡλικίας τηνικαῦτα τριακοστὸν ἦν, εἶχε δὲ καὶ τοῦ σώματος ἐρρώμενος ἔτι, μήπω μηδεμιᾶς προσβαλοῦσης αὐτῷ νόσου μηδὲ βραχὺ ὄθεν καὶ μειζόνων πολλῶν τῶν ἀγώνων καὶ σκληροτέρας τῆς ἀγωγῆς ἀπτεται, νηστεία καὶ ἀγρυπνία μακρὰ κατατήκων τὸ σῶμα, καὶ φιλο-νικῶν εἰς τέλος ὑποτάξαι τῷ πνεύματι ἐγκρατεῖα τε παντοδαπὴ καὶ νήψει καὶ τῇ συνήθει τῶν δακρύων πηγῇ τὸ τῆς ψυχῆς ὀπτικὸν ἀπολεπτύνων τε καὶ

καθαίρων, καὶ πρὸς τὸ συγγενὲς ἀνάγων αἰεὶ θεῖον διὰ τῆς ἀδιαλείπτου φημὶ τοῦ νοῦ προσευχῆς, καὶ τῆς ἀμέσου κατὰ χάριν τοῦ Θεοῦ κοινωνίας τε καὶ ἐνώσεως. Ἐντεῦθεν οἱ καρποὶ τοῦ Πνεύματος, Ἀποστολικῶς εἰπεῖν, ἐν αὐτῷ βρύοντες ἦσαν, καὶ πάντες οὐχ οἱ σὺν αὐτῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ τὸ ὅρος ἐκείνο κατ' ἔρωτα θείας φιλοσοφίας καὶ τὴν πόλιν οἰκοῦντες ὡσαύτως, ὡς εἰς ἀρχέτυπον καὶ εἰκόνα τινὰ τῆς ἀρετῆς θαυμαστὴν τὴν ἐκείνου πολιτείαν τε καὶ τὸν λόγον ἑώρων, καὶ θαῦμα τι καινὸ τὸ κατ' αὐτόν, καὶ πόρρω τῆς καθ' ἡμᾶς ταυτησὶ γενεᾷς, καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον σχεδὸν αὐτοῖς ἐνομιζέτο· ἐξέπληττε καὶ γὰρ αὐτοὺς μετὰ τοῦ τῆς πράξεως ὑψηλοῦ καὶ ὁ λόγος, καὶ τὸ κανὼν τε καὶ ὑπερφύες ὄντως τῆς θείας σοφίας, καὶ μηδενὶ τινὶ τῶν ἄλλων παραβαλλόμενον».

Εὐχόμεθα ὁ Ἅγιος νὰ γίνῃ μεσίτης δι' ἡμᾶς τοὺς αἰεὶ πταίοντας καὶ ἀμαρτάνοντας, γένοιτο.

Ο ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Χρ. Μ. Χαλβατζής — Ἀναγνώστης
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κατάλογος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμᾶς 500
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 30

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ. Αἱ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Ἐπὶ τῇ ἀναμενομένη ἑορτῇ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν Α΄ Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, ἡ Ἐκκλησία μας διὰ τῆς ἀναλόγου ὕμνολογίας, καλεῖ τὸ πιστὸν πλήρωμα νὰ τὴν πανηγυρίσῃ μὲ τρόπον ἄκρως ἱεροπρεπῇ καὶ ἁγίον, καθὼς πρέπει, καὶ νὰ καταδείξῃ τί θυσίας ὑπέστη ἡ Ὁρθόδοξος πίστις μας, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν περίοδον εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα.

Λέγομεν διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὰ σημεία τὰ ὁποῖα εὐρισκόμεθα, διότι, ὡς φαίνεται, πρόκεινται πρὸ τῶν ποδῶν μας γεγονότα, τὰ ὁποῖα συντόμως θὰ λάβουν χώραν, καὶ τῶν ὁποίων τὴν ἔκβασιν δὲν δυνάμεθα νὰ προδικάσωμεν.

Ἡ νοητὴ ναῦς μέσα στὴν ὁποῖαν εὐρισκόμεθα ἐκλυδωνίζετο, κλυδωνίζεται, καὶ θὰ κλυδωνίζεται διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ἀλλὰ πάντοτε ὁ Πηδαλιόχων Αὐτὴν εὐρίσκεται εἰς τὸ πηδάλιον τῆς καὶ τὴν ὁδηγεῖ εἰς ὅρους σωτηρίας. Δὲν φοβούμεθα τοὺς κλυδωνισμούς, γιατί «οὕτω ἐτάχθη τὸ σκάφος» νὰ πλῆθαι δεινῶς μέσα εἰς τὰ ἀγριοκύματα ποῦ δημιουργεῖ ἐκάστοτε ἡ πολιτεία καὶ αἱ πολλαπλῆς αἱρέσεις, ποῦ σάν ἄλλες ἔχιδνες ἐφορμοῦν ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Μήπως σήμερα ἡ πολιτεία μὲ τὸν Νόμον 1700 τοῦ 1987 δὲν ἀγωνίζεται νὰ καταβροχθίσῃ ὅτι ἀπέμειναν ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα τῆς Ἐκκλησίας ἡ τὸν ὑπάρχοντα Μοναστηριακὸν πλοῦτον; Δὲν γνωρίζομεν ἀκόμη μέχρι ποίου σημείου θὰ ἐξελιχθῇ ἡ κατὰ μέτωπον μάχη μὲ τοὺς Κρατοῦντας, καὶ τί ἔκτασι θὰ ἔχῃ αὐτὸ τὸ ἀδηφάγον μένος τῆς πολιτείας. Ὁ χρόνος θὰ ἀποκαλύψῃ πολλά, ἀλλὰ καλεῖται ἡ Ἐκκλησία νὰ εὐρίσκεται ἐν ἐπιφυλακῇ διότι προῖονίζονται πολλά δεινὰ δι' αὐτήν. Πόλεμος ἐκ τοῦ συστάσῃν ὄχι μόνον δι' ὅλων τῶν Μέσων Μαζικῆς Ἐνημερώσεως καὶ τοῦ Τύπου, μὲ τὰ ἀθεϊστικά συνθήματα ποῦ ρίπτονται, ἀλλὰ καὶ πόλεμος ὕλικός διότι ἀποστερουμένη ἡ Ἐκκλησία τῶν πόρων τῆς ὁμοιάζει μὲ τὴν ἰσχνὴν ἀγγελάδα ποῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀπογαλακτισθῇ, ἢ νὰ ἀροτριώσῃ τὸ ἔδαφος. Χωρὶς οἰκονομικά μέσα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κινήθῃ ὁ μηχανισμός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Καὶ αὐτὰ μὲν ὡς πρὸς τὸν νεώτατον κίνδυνον τῆς οὐσιαστικῆς δημεύσεως τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο

ἄσκοπον ἐπίσης νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὰς πολλαπλὰς αἱρέσεις ποῦ ἔχουν ἐγείρει θρασείαν τὴν κεφαλὴν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἔχομεν καὶ τὴν πρόσφατον ἐπίσκεψιν τοῦ Πατριάρχου εἰς τὸ Βατικανόν, ὅπου συνελειτούργησεν μὲ τὸν αἱρεσιάρχη Πάπα.

Φοβερόν τὸ ὀλίσθημα τοῦ προκαθημένου εἰς τὸ Φανάριον διότι ὅση πολιτικὴ καὶ ἂν εἴχε ποῦ ἐλέχθη, κατεπάτησε οὗτος τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὸ παράπτωμά του πλησιάζει οὐσιαστικὴν αἵρεσιν. Ἄν τὸ «χαῖρε» τὸ ἀποτρέπει ὁ Θ. Παῦλος μετὰ αἱρετικῶν, πόσον μᾶλλον τὰ φιλήματα καὶ τὰ σχετικά ποῦ ἔλαβον χώραν εἰς τὴν Βασιλικὴν τοῦ Ἀγ. Πέτρου εἰς τὴν Ρώμην. Μικρόν λοιπὸν τὸ ὀλίσθημα νὰ δίδωνται τὰ ἅγια τοῖς κυσὶ; Ἄν τὰ χίλια χρόνια τοῦ ἀναθέματος τοῦ ἀγιωτάτου Φωτίου Πατριάρχου Κων/πόλεως δὲν στάθηκαν ἱκανὰ νὰ ἀποτρέψουν αὐτὸν τὸν στιγμισμὸν, τί ἄλλο θὰ δυνηθῇ νὰ σταματήσῃ καὶ τὴν ὀριστικὴν ἔνωσιν εἰς τὴν ὁποῖαν, ὡς φαίνεται, βαίνομεν ὀλοταχῶς.

Ἡ Ὁρθοδοξία εἰς τὴν θέσιν τὴν ὁποῖαν εὐρισκόμεθα οἱ Γ.Ο.Χ. καὶ διὰ τὴν ὁποῖαν ἡγωνίσθησαν γενεαὶ γενεῶν θὰ εἶναι πάντοτε ἐκείνη ἡ ὁποῖα θὰ μᾶς τροφοδοτῇ πνευματικά καὶ θὰ κατευθύνῃ τὴν πορείαν ποῦ χαράξαμεν μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἱστορικὴν διαδρομὴν. Ἀποστρεφόμεθα, μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας ὅ,τι ἀντιβαίνει καὶ ἀντιτάσσεται μὲ τὴν γλυκυτάτην Ὁρθοδοξίαν μας, διότι σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς ὅ,τι δὲν ἔχει μέσα εἰς τοὺς κόλπους τῆς εἶναι *ἀντορθόδοξον καὶ αἱρετικόν*.

Ζυμωμένοι ἐμεῖς μέσα εἰς αὐτήν, ὅταν ἀκούεται ἡ λέξις Ὁρθοδοξία τότε στὰ ἀλήθεια ἕνας ὁλόκληρος κόσμος εὐγενῶν αἰσθημάτων γεννᾶται μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μας. Ἐχομεν ζήσει μέσα εἰς Αὐτήν καὶ ὅτιδήποτε γίνεται ἢ ἀκούεται ἢ διαπράττεται ἐκτός Αὐτῆς εἶναι στείρον καὶ νόθον.

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΑΙ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΑΙ

*«Νῦν αἱ Δυνάμεις τῶν Οὐρανῶν σὺν ἡμῖν
ἀοράτως λατρεύουσιν. Ἴδού γάρ ἐκπορεύ-
εται ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης. Ἴδού θυσία
μυστική τετελειωμένη δορυφορεῖται.»*

*Πίστει καὶ πόθῳ προσέλθωμεν ἵνα μέτοχοι
Ζωῆς αἰωνίου γενώμεθα. Ἀλληλούϊα.*

(Ἐκκλησ. Ὑμνολογία)

Εἶναι πανάρχαιος θεσμός ἐν τῇ ἀγία μας Ὁρθο-
δόξῳ ἡ λατρεία ἡ τῶν Προηγιασμένων Δώρων, ἀνα-
γόμενος ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ
Διαλόγου, Πάπα Ρώμης, περὶ τὸν 2ον Μ.Χ. αἰῶνα.
Προτοῦ εἶπομεν ὠρισμένα διὰ τὸν θεσμόν αὐτόν, ὁ
καὶ συγγραψας τὰς προηγιασμένας, θείῳ δακτύλῳ
κινούμενος συνέγραψε τὴν προηγιασμένην Ἀκο-
λουθίαν, καὶ ὡς φαίνεται, ἐν τοῖς πράγμασι, εἶχεν
ὑπ' ὅψιν ὁ Ἅγιος Γρηγόριος τὴν θείαν Ἀκολου-
θίαν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ἣν καὶ
συνέταμε, ἀλλὰ ἀφῆκε πλοῦσιον τὸ δῶρον τῆς
βιβλικῆς ἀναγνώσεως δηλ. προφητείας, πεντάτευχον
καὶ τὰ τοῦ Σολομῶντος.

Τὸ πρόσωπον τοῦ ἁγίου Γρηγορίου εἶναι τόσο
ὕψηλόν, ὥστε ἐν τῇ καρδίᾳ του ὑπῆρξε καὶ χῶρος
προσευχῆς διὰ τὸν Τραϊανόν, οὕτως ὥστε ἠδυνήθη
νά ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν Κύριον τῆς δόξης, ὅτι σώζει τὸν
Αὐτοκράτορα, χάρις τὰς ἐπιμόνους δεήσεις δι'
αὐτόν. Ἀλλὰ τοῦ εἶπε νά παύσῃ νά προσεύχεται
περὶ ἀσεβῶν τῆς κατηγορίας τοῦ αἱματωβαμμένου
Αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος ἐξέδωκε τὸ διάταγμα νά
μαρτυρήσῃ, ἡ ἄλλη ὕψηλὴ κορυφή, ὁ ἅγιος Ἰγνά-
τιος ὁ Θεοφόρος ἐν Ρώμῃ.

Διὰ τοὺς μή γνωρίζοντας, ἀναφέρω ἡ λέξις
«**προηγιασμένη**» σημαίνει θεία λειτουργία μέ Ἀ-
μνόν οὐσιωθέντα ἀπὸ τὴν προηγουμένην Κυριακὴν
δι' ἐξυπηρέτησιν τοῦ ποιμνίου, τὸ ὁποῖον, τὰ πρῶτα
ἔτη τῆς χριστιανικῆς ζωῆς εὐρίσκετο εἰς θέσιν νά
ἀπολαμβάνῃ τὸν «**θησαυρόν**» ἐνωρίτερα ἀπὸ ἐμᾶς,
λόγῳ τῆς ἁγίας βιωτῆς των.

Ὁ εὐρισκόμενος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ συμμετέ-
χων ἐν τῇ **θείᾳ ταύτῃ εὐχαριστίᾳ** ἀπολαμβάνει

ἀρρήτους δωρεάς, καὶ μόνον ἐκεῖνοι οἱ τῆς Ὁρθο-
δοξίας τρόφιμοι εἶναι ἀρμόδιοι νά ὁμιλήσουν. Ἀλλὰ
τί νά εἶπω διὰ τοὺς ἄλλους ποῦ δέν ἔχουν ἐπάνω τό
στοιχείον τῆς Γνησιότητος

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἡ ἐπικρατοῦσα ἐν τῷ Ναῷ, εἶναι
καθαρῶς ἄκρως μυστηριακή, διότι ὁ Κύριος δίδει
ἀφθονα τὰ δῶρα ἀπὸ τὸ Ἱερὸν ὅπου εἶναι ἀποθη-
σαυρισμένος. Ποῖος μπορεῖ νά ἐξιστορήσῃ ἐκείνην
τὴν Ἱερὰν στάσιν τοῦ ἀγαθοῦ Λευίτου ἐν τῇ Ὠραίᾳ
Πύλῃ ὁ ὁποῖος κρατεῖ θυμιατόν καὶ λαμπάδα καὶ
ἀναφωνεῖ:

ΦΩΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΦΑΙΝΕΙ ΠΑΣΙ

μ' ἄλλα λόγια τὸ φῶς Χριστοῦ νά φωτίσῃ τοὺς
πιστοὺς διὰ νά δυνηθοῦν νά ἀντιμετωπίσουν τὸν
Κύριον, ἐρχόμενον ἐν μυριάσι Ἀγγέλων καὶ Ἀρχα-
γγέλων. Οἱ πιστοὶ πρό αὐτῆς τῆς μεγαλειώδους θείας
καὶ ἱερᾶς πομπῆς, πίπτομεν ὀλόσωμοι ἐν τῇ Ἐκκλη-
σίᾳ διὰ νά δεχθῶμεν τὸν Κύριον. Ἀραγε ὑπάρχει
Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος συμμετέχων εἰς αὐτὴν τὴν
θείαν Ἀκολουθίαν νά μὴν ἔχει κλαύση μ' ὄλην του
τὴν καρδίᾳ; Ἴσως αὐτὰ τὰ θερμὰ δάκρυα τὰ
ἀναβλυζόμενα ἀπὸ τὰ μάτια τῶν πιστῶν νά «**δια-
δραματίζουν**» σημαντικὸν ρόλον ἐνώπιον τοῦ Κρι-
τοῦ τῶν ὅλων, κατὰ τὴν θείαν Παλιγγενεσίαν. Καὶ
μετὰ τὴν ἐξοδὸν αὐτὴν τοῦ Κυρίου ἄρχεται μία
σύντομος λειτουργικὴ διαδικασία, διὰ νά προσ-
φερθῇ ὁ τετελειωμένος ἄμνος εἰς τοὺς ἐτοιμῶς
ἔχοντας, νά δεχθοῦν τὸν Κύριον τῆς Δόξης.

Αὐτὰ τὰ συναισθήματα ἀγαπητοῖ μου ἀδελφοὶ
σᾶς μεταφέρω διὰ νά σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι αἱ
προηγιασμένα εἶναι πλήρεις χάριτος καὶ εὐλογίας,
καὶ ὅσοι τυχόν δέν παρעυρέθητε λόγῳ ἀσχολιῶν
λάβετε τὸν κόπον νά θυσιάσετε μερικές πρωινές
ῥες δι' αὐτὴν τὴν ἀνεπανάληπτον προσφορὰν. Ὁ
Κύριος, ὁ μελιζόμενος καὶ μὴ διαιρούμενος, εὐχομαι
νά καταυγάζῃ τὴν ζωὴν μας καὶ νά μᾶς χαρίσῃ τὴν
Ἐπουράνιον Βασιλείαν Του. Γένοιο

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΝΗΣΤΕΙΑ. ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Και ἡ στοργικὴ μας μήτηρ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νά ἀποδυθοῦμε εἰς νέους ἀγῶνας, ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ μας εἰς τὴν περίοδον τοῦ Τριωδίου, καὶ τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς ἣτις θά ἐπακολουθήσῃ. Ἐφέτος δέ λόγῳ τοῦ πρωίμου Πάσχα ποῦ ἔχουμε, ἡ μάχη αὕτη δίδεται ἀμέσως μετὰ τὰ ἅγια Θεοφάνεια. Σωστός ἀγῶνας διότι ἡ πρόωρος τεσσαρακοστή θά ἔχῃ καὶ μεγαλύτερες ἐπιπτώσεις ἐπάνω εἰς τὴν ὅλην νηστείαν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἣτις ἐφέτος ὑπολογίζεται σέ τεσσαράκοντα ἡμέρας.

Δόξα τῷ Παναγὰθῳ Θεῷ ὁ ὁποῖος μᾶς θέτει ὁρόσημα προσπαθειῶν καὶ ἀγῶνος διὰ νά ἐνθυμούμεθα σαφῶς πάντα ὅτι εἴμαστε Στρατιῶται ἐν τῇ Γῇ μέ ἀγῶνας συνεχεῖς καὶ σταθεροὺς διὰ νά τύχωμεν τῆς ἄνω κληρονομίας ἐν τῷ Οὐρανῷ πιστεύοντες πάντοτε αὐτό τό ὁποῖον λέγει ὁ Θ. Παῦλος Ἑβρ. 13. 14 «*Οὐ γάρ ἔχομεν ὡδε μένουσαν πόλιν ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητῶμεν.*»

Ἡ δευτέρα ἐννοία ἡ ὁποία πρέπει νά μᾶς διακατέχῃ εἶναι ὅτι εἴμεθα «*ξένοι καὶ πάροικοι*» ἐπὶ τῆς γῆς πράγμα ποῦ πρέπει νά διαποτίζῃ ὅλην τὴν ὑπαρξίν μας! Διαβατάrika πουλιά, ποῦ ἀλλοῦ τείνει τό πέταγμά μας πρὸς ἄλλην Γῆν καὶ ἄλλα μέρη. Μὲ τὴν βαθεῖαν συναίσθησιν, αὐτήν, ὅτι εἴμεθα πάροικοι καὶ παρεπίδημοι, κάθε νέα προσπάθεια ποῦ διανοίγεται ἐνώπιόν μας παίρνει νέαν «διάστασιν». Σάν στρατιῶτες κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ Θ. Παύλου 1 Θεσσαλ. 5. 8 Μὲ «*Θώρακα πίστεως καὶ ἀγάπης, περικεφαλαίαν ἐλπίδος καὶ σωτηρίας ὑποδήματα καὶ λοιπὴν στρατιωτικὴν ἐξάρτησιν, λαμβάνοντες τὴν ἐντολὴν διὰ νά εἰσέλθωμεν εἰς τό στάδιον τῶν ἀρετῶν διὰ νά λάβωμεν μέρος εἰς τὰ ἀγωνίσματα τὰ ὁποῖα μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία νά λάβωμεν.*»

«*Τό στάδιον τῶν ἀρετῶν ἡνέωκται οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε*» καὶ ἡμεῖς ἀσχέτως ἡλικίας καὶ κοινωνικῆς τάξεως εἰσερχόμεθα εἰς αὐτό, διότι εἴμεθα ἐκ τῶν προτέρων πεπεισμένοι ὅτι θά νικήσωμεν τὸν ἀντικείμενον, ἐφ' ὅσον κοντά μας παρעւρίσκειται ὁ ἀγωνοθέτης Θεός.

Εἶναι βαθεῖα ριζομένη ἡ πίστις ἐν τῇ καρδίᾳ μας ὅτι ποτὲ δέν εἴμεθα μόνοι δι' οἰονδήποτε ἀγῶνα τὸν ὁποῖον ἀναλαμβάνομεν διότι ἐκτός τῶν ἄλλων ἔχο-

μεν καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου «*Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν*» ἢ τό ἄλλο πλέον ἐπίσημον.

«*Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι καγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς*» Ματθ. 11. 28. καὶ χαρούμενοι, σπεύδομεν νά ἀναλάβωμεν τὴν πανοπλίαν ἢ ὁποία δέν ἔχει ἄλλα χαρακτηριστικά ἀλλὰ ὅπως τὰ περιγράφει ὁ Θ. Παῦλος, καὶ μ' αὐτὰ «*κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι τρέχομεν πρὸς Ἐκκείνον ποῦ μᾶς καλεῖ διὰ νά μᾶς ξαλαφρώσῃ ἀπὸ τὸν φόρτον τῆς πανοπλίας καὶ τῆς τυχόν κοπώσεως.*»

Ἡ ἁγία τεσσαρακοστή ἡ ὁποία ἐμφανίζεται ἐνώπιόν μας θά τελειώσῃ λίαν συντόμως καὶ θά ἀκούσωμεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Κυρίου Ματθ. 25. 21. «*Εὐ δοῦλε ἀγαθέ καὶ πιστέ ἐπὶ ὀλίγα ἡς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σέ καταστήσω, εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου*» ὑπὸ τὸν ἀδιασάλευτον ὅρον ὅμως ὅτι θά σηκώσωμεν μετὰ χαρᾶς κάθε προσπάθειαν εἴτε ἀτομικὴν εἴτε συλλογικὴν ποῦ γίνεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἐμπρὸς λοιπὸν ὅλοι μας ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ νά σπεύσωμεν νά εἰσέλθωμεν εἰς τό Στάδιον τῶν Ἀρετῶν, ποῦ ἔχει ἀνοίξῃ ὁ Οὐράνιος Ἀρχηγός. Δευτέρα ἰδικὴ μας θέλησις δέν χωρεῖ, οἱ Οὐρανοὶ ἐντέλλονται καὶ ἡμεῖς ὡς ἐντολοδόχοι σπεύδομεν νά εἰσέλθωμεν, παρ' ὅλας τὰς πενιχράς καὶ ἀδυνάτους καταστάσεις ποῦ ἐμφανίζει, ὁ φύσει ἀδύνατος ἐαυτός μας.

Θά ἀκουστῇ καὶ πάλιν ἀπὸ τό στόμα τῶν Σειρηνῶν, «*πάλιν νηστεύεις φίλε μου; Ναὶ θά ἀπαντήσωμέν, μήπως νηστεύων ἔχω τίποτε νά ζημιωθῶ; Καὶ προχωρεῖς ἀκάθεκτος ὅτι ὁ Κύριος συμπαρίσταται εἰς αὐτό ὅλον τό ἔργον, καὶ εὐχαριστεῖς τό δοτῆρα παντός ἀγαθοῦ, ἀναμένοντες ἐν τέλει νά ἀκούσωμεν τὸν ὕμνωδόν τῆς Ἐκκλησίας τὴν Παρασκευὴν τῶν Βαΐων κατὰ τὸν Ἑσπερινόν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου.*»

«*Τὴν ψυχωφελὴ συμπληρώσαντες Τεσσαρακοστήν.....*» παρακαλῶν ὁ ὕμνωδός τὸν Κύριον νά τὸν ἀξίωσιν νά διέλθῃ τὴν Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν καὶ τὸν καταξιώσῃ νά δῇ καὶ τὴν Ἀνάστασίν Του.

Αὐτὰς τὰς ἀκαταλύτους δυνάμεις λαμβάνει ὁ νηστεύων. Αὗται εἶναι ἐξῶφθαλμοι, καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαι-

ρία ἄς τολμήσωμεν νά κάμωμεν σχετικήν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως ὅτι νηστεύω σημαίνει δέν τρώγω ἀπό τόστερητικόν μόριον «Νή» ποῦ σημαίνει ὄχι καί τό ρῆμα ἐσθίω ποῦ σημαίνει τρώγω. Αὐτά γράφονται γι' αὐτόν ποῦ παντελῶς ἀγνοεῖ αὐτήν τήν ἐπεξήγησιν.

Καί καλούμεθα νά ἐφαρμόσωμεν τόν κανόνα τῆς νηστείας ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ ἀνθρώπινου δυνατοῦ καί πρό παντός τῇ ὑποδείξει τοῦ πνευματικοῦ μας πατρός, καί τοῦτο διότι ἄλλη εἶναι ἡ σύνθεσις ἡ νεανική δι' αὐτό τό ἄθλημα καί ἄλλη ἡ σύνθεσις ἐν τῶν γήρατι, ποῦ χρειάζεται εἰδική προσπάθεια διὰ νά «ὀρθοποδήσῃ».

Τά παραδείγματα τῶν ὁσίων καί ἀσκητῶν καί ἄλλων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τά ἔχομεν εἶδει, τά ἐξεχωρίσαμεν μέ τά πρότυπα ποῦ μάς ἄφησαν, ἀπό ἐγκράτειαν τροφῶν, μέχρι τῆς παντελοῦς στέρσεως αὐτῶν. Τό τελευταῖον, ἐάν ὑπάρχει εἶναι δῶρον τοῦ ἁγίου Πνεύματος ποῦ χορηγεῖται σέ εἰδικά προνομοιοῦχα ἀνθρώπινα πρότυπα σάν τόν Βασίλειον τόν Μέγαν, Γρηγόριον τόν Θεολόγον, Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον, Ἁγίον Νικόλαον, Ἁγίον Ἀντώνιον τόν μέγαν κ.ἄ. Ἀλλά αὐτοὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι στέκονται ὡς πρότυπα ἡμεῖς δέ ἔχοντες αὐτούς ὡς Ρυθμιστικόν κανόνα ἃς ρυθμίζουμε τά τοῦ οἴκου μας ἐν πνεύματι ταπεινώσεως καί θείας προσφορᾶς. Ἄς ἀφήσωμεν ὁμῶς τόν Ἱερόν Χρυσόστομον νά μάς καθοδηγήσῃ καί μέ τήν ἀτράνταχτον γνώμην αὐτοῦ τοῦ Ὁρθοδόξου Κατηχητοῦ διὰ νά κερδίσωμεν τήν Νίκην εἰς δόξαν τοῦ Ἰσχυροῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

■ Λόγος Δ.

Θέλεις νά μάθης πόσον μέγας στολισμός εἶναι διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἡ νηστεία; Θέλεις νά μάθης πόσον μεγάλην προστασίαν καί ἀσφάλειαν προσφέρει; Φέρε εἰς τόν νοῦν σου τήν μακαρίαν καί θαυμαστήν τάξιν τῶν Μοναχῶν. Οὗτοι δηλαδή, ἀφοῦ ἐξέφυγαν ἀπό τοὺς θορύβους τοῦ κόσμου καί ἀνέβησαν εἰς τὰς κορυφάς τῶν ὄρεων, καί ἀφοῦ ἔσθησαν τὰς καλύβας τῶν μέσα εἰς τήν ἡσυχίαν τῆς ἐρήμου, ὡς μέσα σέ ἕνα γαλήνιον λιμένα, ἐπῆραν μαζί τῶν ὡς σὺντροφον καί συμμετόχον τῆς ζωῆς τῶν τῇ νηστείᾳ. Διὰ τοῦτο ἡ νηστεία ἀπό ἀνθρώπους τοὺς ἔκαμεν Ἀγγέλους. Καί ὄχι μόνον ἐκείνους, ἀλλά καί ὅσους εὖρη εἰς τὰς πόλεις νά τῆς ἐπιτρέπουν νά τοὺς πλησιάζῃ, τοὺς ἀνυψῶναι πρὸς τό ἴδιον ὕψος τῆς φιλοσοφίας.

Ἐκείνη μᾶς συνεκέντρωσε καί τώρα εἰς τόν πατρικόν οἶκον· ἐκείνη ἐπανεφέρειν εἰς τὰς μητρικάς ἀγκάλας ἐκείνους, οἱ ὅποιοι πρό τῆς εὐκαιρίας ταύτης ἦσαν ὀλίγον ἀδιάφοροι. Ἐάν δέ προηγουμένως μᾶς ἐγέμιζε μέ τόσον μεγάλην προθυμίαν, μόνον διότι τήν ἐπεριμέναμεν, τώρα ποῦ ἐνεφανίσθη καί ἦλθε, μέ πόσῃν εὐλάβειαν θά γεμίσῃ τήν ψυχὴν μας; Ἐάν ὁ Ἀδάμ ἤκουε τήν φωνήν της, δέν θά ἤκουε τήν δευτέραν φωνήν, ἡ ὁποία ἔλεγε: *Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση* (Γεν. γ' 19). Ἄλλ' ἐπειδὴ τήν παρήκουσε, διὰ τοῦτο τόν εὗρηκαν θάνατος καί λύπη καί φροντίδες καί ζωὴ χειρότερα ἀπὸ τόν θάνατον.

Καί ὅπως, ἐπειδὴ ἐπεριφρονήθη, ἐπροξένησε τόν θάνατον εἰς ἐκείνον, ὁ ὁποῖος τήν ἐπεριφρόνησεν, ἔτσι, ὅταν πάλιν ἐτιμήθῃ, τόν ἡλευθέρωσεν ἀπὸ τόν θάνατον.

Διότι ἡ νηστεία ἤρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δημίου καί ἔσωσεν ὡς δύναμις σταλμένη ἀπὸ τόν οὐρανόν τήν πόλιν τῶν Νινευιτῶν, τήν μεγάλην καί θαυμαστήν, ἡ ὁποία εἶχε πέσει γονατιστὴ καί ἐκκλινε τήν κεφαλὴν της ἐπάνω ἀπὸ τό βάραθρον τῆς καταστροφῆς, τήν ὥραν ποῦ ἐπρόκειτο νά δεχθῇ τήν τιμωρίαν τοῦ Θεοῦ. Ἄς ἴδωμεν λοιπόν πῶς ἐνήστευσαν οἱ Νινευῖται καί πῶς ἐσώθησαν ἀπὸ ἐκείνην τήν ὀργήν. *Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ κτῆνη καὶ τὰ πρόβατα καὶ οἱ βόες μὴ νεμέσθωσαν* (Ἰων. γ' 7), φησί. Οἱ ἄνθρωποι νά νηστεύσουν καί τὰ ζῶα. ■

Ἄς παρακαλέσωμεν καί τόν Χρυσορρήμονα νά σταθῇ θεῖος καί ἐνεργὸς Συμπαράστατης.

ΧΡ. Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει νομίμως εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νά μὴ δημοσιεύῃ ἢ νά συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δέν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

ΣΥΝΤΟΜΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑΙ

«Χέρσον άβυσοτόκον, πέδον ήλιος έπε-
πόλευσε ποτέ ώσει τείχος γάρ έπάγη
έκατέρωθεν ύδωρ, λαῶ πεζοποντοποροῦντι
καί θεαρέστως μέλποντι. Άσωμεν τῷ
Κυρίῳ ένδόξως γάρ δεδόξασθαι».

Ἑκκλησιαστική Ὑμνολογία

Τόν τελευταῖον καιρόν, ήκούοντο έν τῇ αγία Ἑκκλησία μας αἱ Καταβασαί γύρω από τήν Ὑπαπαντήν τοῦ Χριστοῦ καί μερικαί έξ αὐτῶν χρειάζεται ἰδιαίτερα Ἑκκλησιαστική κατάρτησις διά τήν κατανόησιν των. Ἐπειδή ήρωτήθην από φιλομαθές Ἑκκλησίασμα, σπεύδω νά δώσω μίαν έρμηνείαν καί ἐπ' αὐτῆς νά ἐφάψω τά βιβλικά σημεία τά όποία τήν απαρτίζουν. Ἡ έλευθέρα έρμηνεία εἶναι ή ακόλουθος:

«Στά σημεία τῆς θαλάσσης τά όποία ποτέ δέν άντίκρυσαν τό ήλιακόν φῶς (λόγῳ βάθους) τώρα μέ τήν θαυματουργόν δύναμιν από τό χέρι τοῦ Μωϋσέως έχωρίσθησαν εἰς τά δύο σάν τείχος στερεόν, διά τόν λαόν τοῦ Ἰσραήλ ό όποίος ήταν πεζοπόρος καί ύμνολόγει τόν Θεόν. Ἄς ψάλλωμεν τόν Κύριον καί νά τόν δοξάσωμεν διά τό υπερφυές θαῦμα ποῦ έκαμεν».

Αὐτό τό θεῖον περιστατικόν, αναφέρεται πολλῶς έν τῇ Βίβλῳ καί ἰδιαίτερα εἰς τήν Ἑξοδον ΙΔ' 16 ποῦ λέγει ό Θεός εἰς τόν Μωϋσῆν. «Καί σύ έπαρον τήν ράβδον σου καί εκτεινόν τήν χείραν σου ἐπὶ τήν θάλασσαν καί ρήξον αὐτήν καί εἰσελθέτωσαν οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ εἰς μέσον τῆς θαλάσσης κατά τό ξηρόν καί ἰδοῦ ἐγώ σκληρηνῶ τήν καρδίαν Φαραῶ καί τῶν Αἰγυπτίων πάντων...».

Ὡς βλέπομεν ή παντοδύναμος δεξιά τοῦ Ὑψίστου έχώρισε τά ὕδατα τῆς Ἐρυθρᾶς καί ό λαός τοῦ Ἰσραήλ ό όποίος πρέπει νά υπερέβαινε τό έκατομμύριον πέρασε μέ στεγνά σανδάλια, «άβρόχοις ποσίν» (μέ άβρεχτα πόδια) όπως άλλαχού αναγράφουν άλλαι Καταβασαί. Εἶναι γνωστόν εἰς όλους ότι αἱ καταβασαί πλην όλίγῶν έξαιρέσεων, όλου τοῦ ένιαυτοῦ αρχίζουν μέ τό υπερφυές αὐτό γεγονός καί μᾶς εἰσαγάγουν νοητικά εἰς τήν χώραν τῶν ὕψηλῶν θαυμάτων τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου. Ὁ

λαός τοῦ Ἰσραήλ διεκπεραιώθησαν σῶσι καί άβλαβεῖς καί ή καταβασία αὐτή εἶναι γραμμένη από τήν χείρα τοῦ Ἀγ. Κοσμᾶ τοῦ άδελφοῦ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, δι' αὐτό δέν απολείπεται σέ τίποτε από ἰδιαίτεραν τέχνην καί ὕψηλήν ποιήσιν.

Τό τελευταῖον σημεῖον τῆς ὡς άνω καταβασίας «άσωμεν τῷ Κυρίῳ, ένδόξως γάρ δεδόξασθαι» εἶναι καί αὐτό Γραφικόν, διότι ή Μαριάμ ή άδελφή τοῦ Μωϋσέως έμπρός εἰς αὐτήν τήν θαυμαστήν επέμβασιν τοῦ Οὐρανοῦ έχόρευσε ένώπιον όλων τῶν γυναικῶν καί τοῦ λαοῦ μέ άσματα θεοειδῆ, θριάμβου καί νίκης. (Αὐτόθι 20).

«Λαβοῦσα δέ ή Μαριάμ ή Προφήτις, ή άδελφή τοῦ Ἀαρών τό τύμπανον έν τῇ χειρὶ αὐτῆς καί ἐξήλθοσαν πᾶσαι αἱ γυναῖκες όπίσω αὐτῆς, μετά τυμπάνων καί χορῶν.... λέγουσα: Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ ένδόξως γάρ δεδόξασθαι. «...»

Νίκην κατά τῶν στρατιωτῶν τοῦ Φαραῶ, αἱ όποιαί απέτόλμησαν νά μποῦν εἰς τά ὕδατα τῆς θαλάσσης αλλά ταῦτα επανελθόντα εἰς τήν θέσιν των απέπνιξαν όλους εἰς τά βαθειά ὕδατα τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Μέ διάφορες γλωσσικές παραλλαγές εξυμνεῖται τό θαῦμα αὐτό από όλους τοὺς Μελωδούς καταβασίων έν τῇ Ἑκκλησίᾳ μας.

Ἡ δευτέρα άμέσως καταβασία τῆς Ὑπαπαντῆς έχει οὕτως:

«Τό στερέωμα τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τήν Ἑκκλησίαν, ήν εκτίσω τῷ τιμίῳ σου αἵματι».

Παράφρασις:

«Αὐτοὶ Κύριε, ποῦ μέ τήν πίστιν σέ Σένα, στερέωσαν τήν Ἑκκλησίαν, φανοῦ αγαθός νά τήν στερέωσης (ἀπαλάσσων αὐτήν από έξωτερικούς καί έσωτερικούς έχθρούς). Αὐτήν τήν όποίαν εκτίσες μέ τό τίμιόν Σου αἷμα».

Εἰς τό προσεχές Φύλλον τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθόδοξίας θά δημοσιεύσωμεν καί άλλας έρμηνευτικές επεξηγήσεις διότι, όπως βλέπετε, πολλά σημεία έν τῇ Ἑκκλησίᾳ εἶναι τροφή πνευματικά δύσπεπτος, καί πρέπει νά δίδεται μετά προσοχῆς, εφαρμόζοντες τό αρχαῖον γνωμικόν «Οὐκ έν τῷ πολλῷ τό εὖ».

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΤΟ ΩΡΑΙΟΝ

Θά ήθελα νά γράψω διά τās ώραίας ψυχάς γι' αυτούς πού νοστιμίζουν τήν ζωήν, διά τούς καλούς ανθρώπους.

Ἡ ωραιότης τῆς ψυχῆς εἶναι τό ἴδιον τῶν ὀλίγων προνόμιον τῶν ἐκλεκτῶν. Ὁραία ψυχὴ σημαίνει πρό παντός ἄνθρωπος.

Ἡ ψυχὴ εἶναι τό ἐγώ μας τό πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ψυχὴ. Ἡ προσωπικότης μας βεβαιούται εἰς τήν Ψυχὴν μας, εἰς τό ὅτι δηλαδή εἴμεθα πνευματικὴ ὑπαρξις. Ἡ μορφή τῆς ψυχῆς εἶναι ἀνεξάρτητος ἀπὸ τήν σωματικὴν τοιαύτην. Ἐν τούτοις ἐπηρεάζει τό σῶμα ἀναλόγως τῆς καταστάσεώς της εἰς τρόπον ὥστε τό περίσσευμα τῆς ἰδικῆς της εὐγενείας νά πλημμυρίζῃ ὁλόκληρον τό εἶναι μας. Κατοπτρίζεται εἰς τήν ζωήν μας, ἀποτυπῶται εἰς τὰ ἔργα μας. Τήν ἁρμονίαν, ἡ ὁποία συνθέτει τό κάλλος, διακρίνομεν εἰς ψυχάς ἐναρέτους. Αἱ ἀρεταὶ εἶναι ὁ κόσμος τῆς ψυχῆς. Ἡ κακία ἀλλοιώνει τήν φυσιογνωμίαν της καὶ διαταράσσει τήν ἐσωτερικὴν γαλήνην καὶ ἁρμονίαν.

Τό ψυχικόν κάλος πρέπει νά ἀναζητηθῇ εἰς ὅσους ἐναρμονίζουν τόν βίον των μέ τό Θεῖον θέλημα.

Αἱ ψυχαὶ ἔχουν μορφήν, χαρακτηριστικά, γνωρίζονται καὶ διακρίνονται ἢ μία ἀπὸ τήν ἄλλην. Δέν συγχέονται, τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων. Ἡ μορφή τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι κάτι τό αἰσθητικόν, ἀλλὰ φύσεως πνευματικῆς. Ἡ ποιότης τῆς ψυχῆς συνθέτει τήν εἰκόνα της. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι τέλειον ὄν.

Πρέπει νά ἀπεικονίζῃ τό Θεῖον μεγαλεῖον. Ἡ ψυχὴ ἐκφράζεται ἡ ωραιότης της ἀκτυνοβολεῖ. Ὅπως εἰς τὰ ἔρημα νερά τῆς λίμνης καθρεπτίζεται, ὁ κύκνος καὶ ὁ νάρκισσος, ἔτσι καὶ στό σῶμα ἀντανάκλᾳται ἡ καλλονὴ τῆς ψυχῆς, τῆς ώραίας αὐτῆς νύμφης, πρὸς τήν ὁποίαν, ὁ Ὁραῖος Νυμφίος περιχαρῶς ἀτενίζει. Ἡ ψυχὴ εἶναι ἐκείνη πού κάνει τόν ἄνθρωπον συμπαθεῖ, προσφιλεῖ καὶ ἀγαπητόν. Ὁ Ὁραῖος τήν ψυχὴν ἄνθρωπος ἀσκεῖ ἀφάνταστον γοητείαν, διότι ἡ χάρις καὶ οὐχὶ ἡ ἐπίπλαστος ωραιότης, συγκινεῖ θέλλει καὶ διατηρεῖται ἐπὶ μακρόν. Ἡ ἀξία τῆς ψυχῆς ἐγκεῖται εἰς τήν ωραιότητά της. Ἄν κάθε ψυχὴ εἶναι πολύτιμος πόσον ἀξίζει μία ψυχὴ ἁγία; Ὁ Κύριος εἶχε ζητήσῃ νά γίνωμεν «ὡς

τά παιδιά». Αὐτό σημαίνει νά ὁμοιάσωμεν πρὸς τήν παιδικὴν ἀκακίαν καὶ ἀγνότητα.

Νά ἀποκτήσωμεν ψυχὴν ἀκηλίδωτον καὶ ἄχραντον. «Τῇ κακίᾳ νηπιάζετε», συνιστᾷ ὁ Παῦλος. Εἰς μίαν ψυχὴν ἁγίαν λειτουργοῦν ἄγγελοι, ὅπως τῶν παιδιῶν. «Οἱ ἄγγελοι διά παντός βλέπουσι τό πρόσωπον τοῦ Θεοῦ». Τῆς ψυχῆς τό Ὁραῖον ἐξαρτᾶται ἀπὸ τήν καθαρότητά της. Ἡ ἁμαρτία εἶναι ὁ ρύπος πού κηλιδώνει, ἀσχημίζει καὶ φθείρει τās ψυχάς. Ψυχὴ καθαρὰ ἀπὸ λογισμοῦς καὶ πράξεις καὶ ἐπιθυμίας ἀνοήτους καὶ βλαβεράς, εἶναι χαριτωμένη καὶ μακαρία. Τήν καθαρότητα τήν δίδει ἡ ἀγνότης τῆς καρδιᾶς ἡ ἀγνότης τῆς ἀγάπης μας, τῆς ἀγάπης πού ὑφαίνει τήν ζωήν μας καὶ συνθέτει τόν χαρακτήρα μας. Ἡ ψυχὴ ἔχει ὀφθαλμούς διά νά βλέπῃ. Αὐτός εἶναι τό φῶς της. Ἡ ἀγνοία καὶ ἡ ἁμαρτία εἶναι τό σκοτάδι τῆς ψυχῆς. Τὰ πνευματικά μάτια δέν ἀρκεῖ νά εἶναι πνευματικά πρέπει καὶ νά βλέπουν. Νά εἶναι φωτεινά. Ἡ ἀγνή ζωὴ εἶναι τὰ μάτια μας, τό φῶς μας. Τό πάθος τυφλώνει. Ἡ σάρκα δέν σκέπτεται. Οἱ στοχασμοὶ ἀνήκουν εἰς τās ψυχάς πού εἶναι καθαρές. Πού ἔχουν ὑψωθῇ ὑπεράνω τῶν γηίνων. Πού ἀκούουν τήν φωνήν τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἀγίου. Ἡ ψυχὴ στολίζεται μέ ἀρετάς. Ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ καλωσύνη συνθέτουν τήν φύσιν τῆς ψυχῆς. Ἡ ἐμφυτος ἀγαθότης, καλλιεργημένη διά τῆς παιδείας καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀνατροφῆς γίνεται εὐγένεια, πολιτισμός. Τὰ ἐλαττώματα, ἡ κακότης, ἡ ἐμπάθεια καὶ ἡ ὑλιστικὴ ζωὴ προδίδουν φύσιν πονηράν ψυχὴν ἀθλίαν. Νά εἶναι τις συμπαθητικὸς ἢ ἀποκρουστικὸς ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τήν ὁμορφίαν τῆς ψυχῆς του. Διότι ἡ ψυχὴ ὅπως ὁ μαγνήτης, ἔχει δύο πόλους ὁ ἓνας ἔλκει καὶ ὁ ἄλλος ἀπωθεῖ. Ὁ ωραιότης εἶναι ἡ καλωσύνη καὶ καλωσύνη εἶναι ὁ προορισμός μας. Ἀλλὰ τήν ψυχὴν ὁμορφαίνει καὶ ὁ πόνος. Αὐτός σφυρηλατεῖ τήν εὐαισθησίαν της. Ὅπως διά τῆς ἀγωγῆς ἐκπολιτίζεται καὶ μορφώνεται ὁ ἄνθρωπος, οὕτω διά τοῦ πόνου λεπτύνεται καὶ ἐξευγενίζεται ἡ ψυχὴ. Ὁ πόνος καθαίρει τήν ψυχὴν ἀπὸ κάθε περιττόν καὶ ἐπιβλαβές, ὅπως ἡ φωτιὰ τό χρυσάφι. Τὸ ξύλον βασανίζεται εἰς χεῖρας τοῦ τεχνίτου, μέχρις ὅτου γίνῃ ἀπαστράπτον ἐπιπλόν. Τὸ μάρμαρον σπιθίζει κάτω ἀπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ γλύπτου, διά νά ξεπηδήσῃ ἓνας Ἑρμῆς, μιὰ Ἀφροδίτη. Ἡ

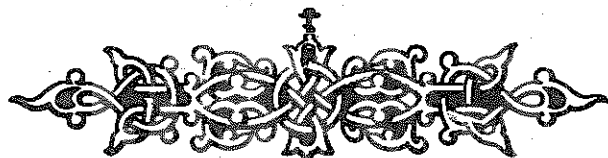
ψυχή ή ωραία έχει πάντα λόγον να εύγνωμονή τὸν πόνον. Ἡ ὁμορφιά της προβάλλει ἀπὸ αὐτὸν, ὅπως μὲ ὠδῖνας γεννᾶται κάθε νέα ὑπαρξίς. Ὡραῖαι ψυχαί. Πόσον εὐχάριστοι, πόσον ἀγαπητοὶ μᾶς εἶναι. Αὐταὶ στολίζουν τὸν κόσμον, ἀναπαύουν τὴν βασανισμένην σκέψιν μας, βαλσαμώνουν τὰς ραγισμένας καρδίας. Ἡ ὁμορφιά τῆς ψυχῆς δὲν γιράσκει, δὲν φθίνει.

Εἶναι ἀειθαλὴς καὶ ὁροσερὰ πάντοτε. Εἰς τὴν ἐποχὴν μας ποὺ εἶναι γεμάτη ἀπὸ κακίας καὶ μίσου, πόσον αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκη τῶν καλῶν ἀνθρώπων, τῶν ὠραίων ψυχῶν. Ὅπως ὁ ὁδοιπόρος τῆς ἐρήμου εἰς τὰς ὁάσεις εὐρίσκει ἀνάπαυσιν, ὁρόσον, καὶ γαλήνην, οὕτω ὁ κόσμος πλησίον τῶν εὐγενῶν ψυχῶν εὐρίσκει τὸ νόημα τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς νοσταλγίας του. Ὅταν ἄλλοι σκέπτονται τὸ κακὸν καὶ μηχανορραφούν διὰ νὰ ἀδική-

σουν, νὰ ἐκδικηθοῦν καὶ νὰ βλάψουν, εἶναι μεγάλο πρᾶγμα νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι μὲ ἀνθρωπιά, μὲ καρδιά μεγάλη, μὲ ἀρχοντιά, μὲ χριστιανικὴν καλωσύνην, ἀληθινὰ ὠραιόψυχος. Καὶ εἶναι τόσο σπάνιος εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν. Ποῖος ὅμως εἴμπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀξίαν των; Ἡ ποῖος θὰ ἀρνηθῇ τὴν χρησιμότητά των; Ἄν λείπουν αὐτοί, ὁ κόσμος μεταβάλλεται εἰς ἔρημον, εἰς ζούγκλαν, ἡ ζωὴ χάνει τὰ θέλητρά της, ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου ἐξαφανίζεται. Ποῖαν ἀξίαν ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἓνας κόσμος γεμάτος ἀσχημίας, κακίας καὶ πάθου; Καὶ ποῦ πλέον θὰ διακρίνεται ἡ ὁμορφιά τοῦ κόσμου, ὅταν λείψῃ ἀπὸ ἐκείνον, ποὺ εἶναι ἡ κορωνὶς τῶν δημιουργημάτων καὶ ὁ στέφανος τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον;

ΑΡΧ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΑΡΚΑΣ

25η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Κάθε φύλλον ὅταν ἐπισημαίνει ὅτι πλησιάζει ἡ Ἑθνικὴ μας ἑορτὴ κατὰ τῶν Τούρκων ἀμέσως ἐπιστρατεύεται νὰ γράψῃ ἢ νὰ σκιαγραφήσῃ τι γύρω ἀπὸ τὴν Ἑθνικὴν μας παλιγγενεσίαν.

Διερωτᾶται ὁ καθένας, ἦταν γνωστὰ τότε, ὅταν οἱ Ἀρχηγοὶ τοῦ Ἀγῶνος ἀνελάμβανον νὰ πολεμήσουν κατὰ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας αἱ λέξεις (ποῦ σὰν καραμέλλα λέγεται ἀπὸ τὰ Μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως) πάλι τῶν τάξεων, προλεταριάτον καὶ πόλεμος διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς δαιμονιώδους καταστάσεως ποὺ λέγεται ὁλοκληρωτισμὸς τῆς ἀριστερᾶς.

Τότε ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται ἐπεκράτουν αἱ λέξεις πίστις, ἐλπίς καὶ ἀγάπη καὶ ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγὼν ὁ ὁποῖος ἦταν ἀνισος, καὶ μὲ μηδὲν ὑλικά μέσα καὶ πολεμοφόδια ἐναντίον τοῦ Ἐχθροῦ. Ἦξεραν οἱ Ἀρματωλοὶ καὶ Κλέφτες, καὶ κατόπιν αὐτῶν ὁ ὁργανωμένος Ἑλληνικὸς Στρατὸς, ὅτι *κοντὰ τους*

ἴστατο ὁ Κύριος Ἰησοῦς καὶ ἡ πάναγνος Μήτηρ Του. Μόνον μ' αὐτὴν τὴν σωστικὴν ὁρωγὴν τοῦ Οὐρανοῦ κατῴρθωσαν καὶ ἔφερναν εἰς πέρας αὐτὸν τὸν ἀνισὸν ἀγῶνα, ὅπως ἄλλοτε ἓνας Σαμψὼν μ' ἓναν ξερὸ σαγῶνι ὄνου κυνηγοῦσε χιλίους Φιλισταίους καὶ ὅπως ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, κατενίκησε 31 Βασιλεῖς, πρὶν εἰσελθεῖ εἰς τὴν Γῆν τῆς Ἑπαγγελίας.

Γιατὶ αὐτὰ τὰ θεῖα παραδείγματα ἀπουσιάζουν ἀπὸ τὴν μελέτην τῆς σπουδάζουσας νεολαίας; Μήπως φαντάστηκαν ὅτι σήμερον αὐτὰ θεωροῦνται ἄξιες ξεπερασμένες; Τί ταλαίπωροι εἶναι οἱ κυβερνήτες τοῦ κόσμου νὰ σκέπτονται, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ νικήσουν τοὺς ἀντιπάλους των, χωρὶς Θεόν. **Φοβερὴ καταστροφικὴ οὐτοπία!** Καταμάθετε πῶς μόνον ἡ δύναμις τοῦ Σταυροῦ καταγράφει δόξαν, ὄχι μόνον κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν ἀλλὰ πάντοτε, διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΥ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Μετά εξαιρετικής λαμπρότητας, υποδειγματικής τάξεως και πρωτοφανούς συρροής πιστών ετελέσθη υπό της Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐφέτος ὁ πανηγυρικός ἐορτασμός τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδόξιας εἰς τὸ γνωστὸν Πνευματικὸν Ἰδρυμα τοῦ Πειραιῶς «Πειραικὸς Σύνδεσμος».

Ἐνωρίτερον τῆς καθωρισμένης διὰ τὴν ἑναρξιν ὥρας 4.30 μ.μ., κατέκλυσαν ἀσφυκτικῶς τὴν λίαν εὐρύχωρον αἴθουσαν τοῦ Βαρώνου Κίμωνος Ράλλη περιχαρεῖς καὶ ἐορταστικοὶ οἱ πιστοί, καθὼς καὶ τοὺς ἐξώστας καὶ παρέμειναν πλείστοι ὀρθοὶ εἰς τούτους καὶ εἰς τὴν πλατεῖαν μέχρι τῆς εἰσόδου.

Τὸ πολυπληθὲς Ἱερατεῖον, οἱ μοναχοὶ καὶ αἱ μοναχαὶ κατέλαβον τὰς δι' αὐτοὺς καθωρισμένας θέσεις καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς-μέλη τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τὰς δι' αὐτοὺς προωρισμένας διακριτικὰς θέσεις. Διεκρίναμεν τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ.κ. Ἀντώνιον, Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικον, Δημητριάδος κ.κ. Μάξιμον Ἀχαΐας καὶ Πελοποννήσου κ.κ. Καλλίνικον, Πενταπόλεως, κ.κ. Καλλιόπιον, Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας, κ.κ. Ἀθανάσιον, Χίου, Οἴνου-σῶν καὶ Ψαρρῶν κ.κ. Στέφανον καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνον.

Προτελευταῖος προσῆλθεν ὁ κυριάρχης Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερώντιος, ὁ διοργανώσας τὴν ἐορτίον ἐκδήλωσιν καὶ τελευταῖος ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσόστομος.

Εἰκοσιπενταμελὴς ἐκλεκτὴ χορωδία μὲ τὴν ἄψογον ἐμφάνισίν τῆς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Μουσικῆς κ. Μιχαὴλ Μακρῆ ἐπέδωσε θαυμασίως τοὺς οἰκείους Βυζαντινοὺς Ὕμνους, ἐνδιαμέσως τῶν ὁμιλητῶν, συμφώνως πρὸς τὸ καταρτισθὲν ὑπὸ τῆς Θεοσώστου Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος ἄρτιον Πρόγραμμα Ἑορτῆς, μεταρσιώσασα τοὺς πάντας. Τὸ πρόγραμμα ἐτήρησεν ἀμύγως ὁ παρουσιαστὴς Πρωτοσύγκελος τῆς Μητροπόλεως πανόσιολ. ἀρχιμανδρίτης π. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος.

Ὑπὸ τοῦ πανος. ἱερομονάχου π. Γεροντίου Λουδάρου Γραμματέως τῆς Μητροπόλεως, ἐτελέσθη συγκινητικῆς ἐπιμνημόσυνος δέησις «ὑπὲρ τῶν Ἀναστηλωτῶν τῶν Ἀγίων καὶ Σεπτῶν Εἰκόνων καὶ πάντα τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι ἡρωικῶς ἀγωνισαμένων ἐνδόξως πεσόντων ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν»!

Εἶτα, ὁ μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Χρυσόστομος ἐξεφώνησε σύντομον προεισαγωγικὸν λόγον περὶ τῆς Μεγαλυνίου Ἑορτῆς τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ συνεχάρη τοὺς πιστοὺς, διότι ἀνταποκρίθησαν μὲ ἱερὸν ἐνθουσιασμόν εἰς τὸ «Ἱερὸν Προσκλητήριον», ὅπως ὀρθῶς ἐχαρακτήρισε τὴν πρόσκλησιν τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, εἰς τὸν πανηγυρικὸν Ἑορτασμόν, χειροκροτηθεῖς.

Μετά τὴν ἀπόδοσιν ὑπὸ τῆς Χορωδίας τοῦ Δοξαστικοῦ «Ἡ Χάρις ἐπέλαμψεν τῆς ἀληθείας...» καὶ τοῦ Προκειμένου «Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου Κύριε, ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς Ἑορτῆς λόγον ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Δημητριάδος κ.κ. Μάξιμος, ἀναφερθεὶς εἰς τὸ ἱστορικὸν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ εἰς τὸ ὑψηλὸν νόημα ταύτης, ἐπικαλεσθεὶς καὶ σχετικὰς μαρτυρίας ἐπιφανῶν συγγραφέων. Τελειῶς κάτοχος τοῦ θεματός του τὸ διεξῆλθε μετὰ σαφηνείας καὶ πληρότητος, εἰς διάστημα 45 λεπτῶν, χειροκροτηθεῖς.

Μετά τὴν ἀπόδοσιν ὑπὸ τῆς χορωδίας τῶν ὕμνων «Ἡμέρα Χαρμόσυνης καὶ εὐφροσύνης ἀνάπλεως...» καὶ «Φύσει ἀπερίγραπτος, τῇ Θεϊκῇ σου ὑπάρχων...», ὠμίλησαν ὁ γνωστὸς παλ/της θεολόγος Σ. Καραμήτσος, μὲ τὸν διευκρίνοντα αὐτὸν θρησκευτικὸν ζῆλον, διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ τὸ αἰώνιον Ἑορτολόγιόν τῆς διὰ τὴν ὁποῖαν παιδιόθεν ἔχει ἀγωνισθεῖ καὶ διωχθεῖ καὶ ἐκαυτηρίασε μὲ ὀριμείας ἐκφράσεις τοὺς πολεμίους ταύτης, παλαιούς καὶ νέους, χειροκροτηθεῖς.

Ἐν συνεχείᾳ ὠμίλησεν ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Μητροπόλεως κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος δι' ὀλίγων χαρακτηριστικῶν λόγων ὑπὲρ τῆς ἀκαينوμήτου ὀρθο-

δοξίας, με τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις καὶ τοὺς Θείους Κανόνας τῆς, ἀθίκτους καὶ ἀλωβήτους, παρομοιάσας δι' ὠραίας ρητορικῆς εἰκόνας τὴν ἀκαινοτόμητον Ὁρθοδοξίαν με Θεοφύτευτον Δένδρον, εἰπών: «Ἡ ἀκαινοτόμητος Ὁρθοδοξία προώριστα ἀπὸ Θεοῦ νά ζήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Διότι εἶναι δένδρον Θεοφύτευτον, τὸ ὁποῖον ἐποτίσθη καὶ ἐκαλλιεργήθη με τὸ τίμιον αἷμα τῶν ἀθανάτων προμάχων τῆς καὶ ἐριζοβόλησέ, ἀνεπτύχθη καὶ ἔγινε πανύψηλον, εὐσκιόφυλλον καὶ αἰωνόβιον καὶ πάντοτε ἀειθαλές καὶ μωσχοβόλον, ἀναδίδον ὁσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς ἀποπεράτων ἕως περάτων τῆς Οἰκουμένης!»

Τελικῶς ἀπηύθυνε ἐγκάρδιον «υἱκὸν καὶ ἀδελφικὸν ἐν Χριστῷ χαιρετισμόν, τιμῆς ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ πρὸς τοὺς πατέρας καὶ ἀδελφοὺς πιστοὺς, ζητωκραυγᾶς ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ ἔθνους καὶ τῆς πολυπαθοῦς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Ἀναγνωστόπουλος με τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν εὐγλωττίαν καὶ ἀγωνιστικὴν ἑξαρσιν, ἀπὸ μνήμης πάντοτε ὁμιλῶν, συνήρπασε κυριολεκτικῶς ἅπαν τὸ εὐσεβές ἀκροατήριον, τὸ ὁποῖον ἐπανελημμένως τὸν δέκοψε διὰ ζωηρῶν χειροκροτημάτων.

Καὶ ἡ σεμνὴ Ἑορτὴ ἔληξε με τὴν ἀπόδοσιν ὑπὸ τῆς Χορωδίας τοῦ ὠραίου Δοξαστικοῦ «τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς...» καὶ τοῦ ἐπινικίου Ὕμνου «Τῇ

Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια...», ἀφοῦ προηγουμένως ὁ πανοσ. ἀρχιμανδρίτης π. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος συνεχάρη ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας τοὺς πιστοὺς, διὰ τὴν ἀθρόαν προσέλευσιν των, τοὺς ὁμιλητὰς καὶ τὴν ἐκλεκτὴν χορωδίαν, «διότι -ὡς εἶπεν- οἱ μὲν διὰ τῶν πλήρων ὑψηλῶν νοημάτων λόγων των ἡ δὲ διὰ τῆς θαυμασίας ἀποδόσεως τῶν ὕμνων, προσέδωσαν τὸν ἐμπρέποντά πανηγυρικὸν τόνον εἰς τὴν Ἑόρτιον ἐκδήλωσιν».

Συγχαίρομεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ καρδίας ὑπερήφανοι ὄντες, τὸν πιστὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, διὰ τὴν ὁμόθυμον παρουσίαν του εἰς τὸν ἑορτασμόν, τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ.κ. Χρυσόστομον καὶ τὴν περὶ Αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων ἡμῶν, διὰ τὴν φαινήν ἀπόφασιν των περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ εἰς τὸν Πειραιᾶ, τὸν Σεβασμιώτατον Ποιμενάρχην Πειραιῶς κ.κ. Γερόντιον, διὰ τὴν πρωτοφανῆ ἐπιτυχίαν τοῦ ἑορτασμοῦ, τοὺς ἀρχιμ. π. Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον καὶ Ἐπίτιμον δικηγόρον κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλον, εἰς τὰς λίαν φιλότιμους καὶ δραστηρίας ἐνεργείας τῶν ὁποίων ὀφείλεται αὕτη ὡς καὶ τοὺς ἐμπνευσμένους ὁμιλητὰς καὶ τὴν θαυμασίαν χορωδίαν τοῦ καθηγητοῦ τῆς Μουσικῆς κ. Μ. Μακρῇ, εὐχόμενοι καὶ τοῦ χρόνου, μετὰ τὴν βοήθειαν καὶ τὸν φωτισμόν τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ καὶ τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ.

Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας. Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἡ παρευρεθεῖσα κατὰ τὴν ἑορτήν.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ Μακαριω- τάτου ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ Κ. Χρυσοστόμου

Σεβασμιώτατοι Ἀδελφοί,
Τίμιον Πρεσβυτέριον,
Ὅσιώτατοι Μοναχοὶ καὶ Μονάζουσαι,
Εὐσεβές ἀκροατήριον, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Χαιρετίζομεν εὐλαβῶς καὶ μετὰ δέους τὴν ἡμέραν σήμερον Κυριακὴν πρώτην τῶν Νηστειῶν, ἐπέτειον τοῦ Θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῆς εἰκονομαχίας καὶ ὅλων τῶν αἰρέσεων, καὶ ὑποκλινόμεθα βαθυσεβάστως πρὸ τοῦ μεγαλείου αὐτῆς ἐν πολλῷ θαυμασμῷ διὰ τὴν περὶ αὐτῆς Θεῖαν Πρόνοιαν καὶ κηδεμονίαν ἄνωθεν.

Χαιρετίζομεν ἐπίσης μετὰ χαρᾶς τὴν παρουσίαν σας εἰς τὸν ἑορταστικόν τοῦτον χώρον πού κατ' ἔτος λαμβάνει χώραν ὡς ἐκδήλωσις καθήκοντος πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Κληρονόμοι οἱ εἰς τῆς εὐσεβείας τῶν Πατέρων μας καὶ συνεχισταὶ τῆς ἀνοθεύτου ὁμολογίας καὶ ἀγωνιστικότητος ἐκείνων, ἐσπεύσατε νὰ δώσετε τὸ παρόν εἰς τὸ ἱερόν τοῦτο προσκλητήριον ἀνταποκρινόμενοι πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Σήμερον δονοῦνται αἱ καρδίαι τῶν ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἀπὸ παλμὸν ἱερᾶς συγκινήσεως καὶ δακρύουν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῶν σεπτῶν ὀνομάτων τῶν ἐπιφανῶν ἐκείνων ἀγωνιστῶν τῆς εὐσεβείας, τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία ἔσπευε μετὰ τὸ «Αἰωνία ἡ μνήμη»!

Ἐτοῦτον τὸν ἑορτασμόν δικαιοῦνται νὰ ἐπιτελοῦν μόνον ὀρθόδοξοι, ὅχι κατ' ὄνομα ἀλλὰ τῇ οὐσίᾳ καὶ ἀληθείᾳ.

Οἱ ἀνατρέψαντες ἄρδην τὴν ἱεράν παράδοσιν διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου καὶ διανοίξαντες τὸν δρόμον πρὸς τὴν δύσιν διὰ τὴν ἐνωσὶν τῶν μετὰ τῶν ἀναθεματισμένων Παπικῶν οὐδὲν δικαίωμα ἔχουν νὰ ἑορτάζουν Κυριακὴν Ὁρθοδοξίας ἂν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ τόλμη των ὡς Θεομπαξία.

Ἡμεῖς δέ, τὰς ἱερὰς παραδόσεις διακρατοῦντες ἑορτάζομεν συνειδητῶς καὶ πιστεύομεν ἀκράδαντως ὅτι ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὅσον καὶ ἂν διώκεται καὶ καταπροδίδεται θὰ ἑορτάζη πάντοτε παλαιὰ καὶ νέα νικητήρια, ὡς τεθεμελιωμένη ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον πέτραν τῆς ὁποίας «Πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσουσι!».

Συμμετέχομεν ὅθεν αἰσθητῶς καὶ νοητῶς τῆς κοινῆς χαρᾶς σήμερον ὡς ψάλλει ἡ Ἐκκλησία

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

«Ἡμέρα χαρμόσυνος καὶ εὐφροσύνης ἀναπλάσεως».

Ἡμέρα ἰδιαζόντως χαρακτηριστική, ἀφιερωμένη εἰς τὸ ἔπος τῆς ὀρθοδοξίας μέ προσιδιάζουσιν ὅσιν πανηγύρεως, καθ' ἣν μελωδίαὶ κατανυκτικαὶ γλυκαίνουν ἀκοάς καὶ αἰσθητήρια.

Ταῦτα ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ τῷ διοξοδικώτερον θαμᾶς ἐκθέσῃ ὁ μετ' ὀλίγον ἐπὶ τῆς ἑδρας κύριος ὁμιλητὴς τῆς ἡμέρας Σεβασμιώτατος Δημητριάδος Κ. Μάξιμος, διὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ ὀλίγας στιγμὰς πνευματικοῦ μεγαλείου καὶ ἀναβαπτισμοῦ εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν τραχύν πού διανοίγεται πρὸ ἡμῶν κατὰ τῆς λερναίας ὕδρας τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος τείνει νὰ καταλάβῃ τὸν ὀρθόδοξον χώρον μετὰ τὰ οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα τῶν αἱρετικῶν Πατριαρχῶν Ἀθηναγόρου καὶ Δημητρίου.

Θὰ μᾶς δοθῇ δὲ ἡ εὐκαιρία ν' ἀντιπαραθέσωμεν τοὺς ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας ἀγῶνας τῶν ὁμολογητῶν Πατέρων τῆς εὐσεβείας πού στεφανώνει σήμερον ἡ Ἐκκλησία, μετὰ τῶν προδοτικῶν ἐνεργειῶν τῶν σημερινῶν Παποδούλων Πατέρων, διὰ νὰ ἐξαγάγωμεν τὰ συμπεράσματά μας καὶ νὰ ἀναλάβωμεν τὰς εὐθύνas μας ἐνεργῶς καὶ δραστηρίως, ὅχι κατὰ τὴν τακτικὴν τῶν συντηρητικῶν νεοημερολογητῶν πού θέλουν ἀγῶνα μόνον στὰ χαρτιά δηλαδὴ στὰ Περιοδικὰ καὶ τευχιδία τους μετὰ τὸ μικρὸ ἀναγνωστικὸ κοινό, διότι τέτοιος ἀγὼν εἶναι χαρτοπόλεμος ἀφοῦ οὐδεὶς ἐξ' αὐτῶν διαχωρίζεται ἀπὸ τοὺς προδότας τῆς πίστεως, συμφῶνως πρὸς τὸ «ὁ κοινῶν ἀκοινωνήτῳ ἀκοινωνήτος ἔσται» καὶ πρὸς τὰς λοιπὰς ἐπιταγὰς τῶν ἱερῶν Κανόνων.

Ὅχι λέγομεν κατὰ τὸ πλαδαρόν καὶ χαῦνον τοῦτο σύστημα πού ἀποθρασύνει τοὺς τολμητὰς, ἀλλὰ μετὰ διαχωρισμὸν εὐθυνῶν καὶ ἀγῶνας θυσίων πρὸς τελεσφόρον νίκην καὶ διάλυσιν τῶν σκοτεινῶν σχεδίων. Ἐχομεν εἰς τοῦτο σύμμαχον τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸν Θεὸν βοηθόν.

Μὴ λησμονῶμεν ὅτι, εἰς καὶ μόνος ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός ἀνέτρεψε τὴν προδοσίαν τῆς Φερράρας. Τοῦτου τὰς εὐχὰς καὶ τῶν λοιπῶν Πατέρων στηλοβατῶν τῆς ὀρθοδοξίας ἐπικαλούμενοι σήμερον καὶ δι' αὐτῶν ὀπλιζόμενοι ὥς βαδίσωμεν ἐπὶ τὰ ἴχνη των, μετὰ ἀγνὰς προθέσεις καὶ χωρὶς ὑστεροβουλίας, ἡνωμένοι ἰδεολογικῶς παραμερίζοντες ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν θέλωμεν τοὺς κόπους μας βραβευμένους, τὸν δὲ πολυπαθὴ ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα δικαιούμενον μετὰ πολλῆς καὶ μεγάλης τῆς προσφορᾶς εἰς τὸν ὅλον ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας ἀγῶνα κατὰ τὴν δεινὴν ταύτην περίοδον.

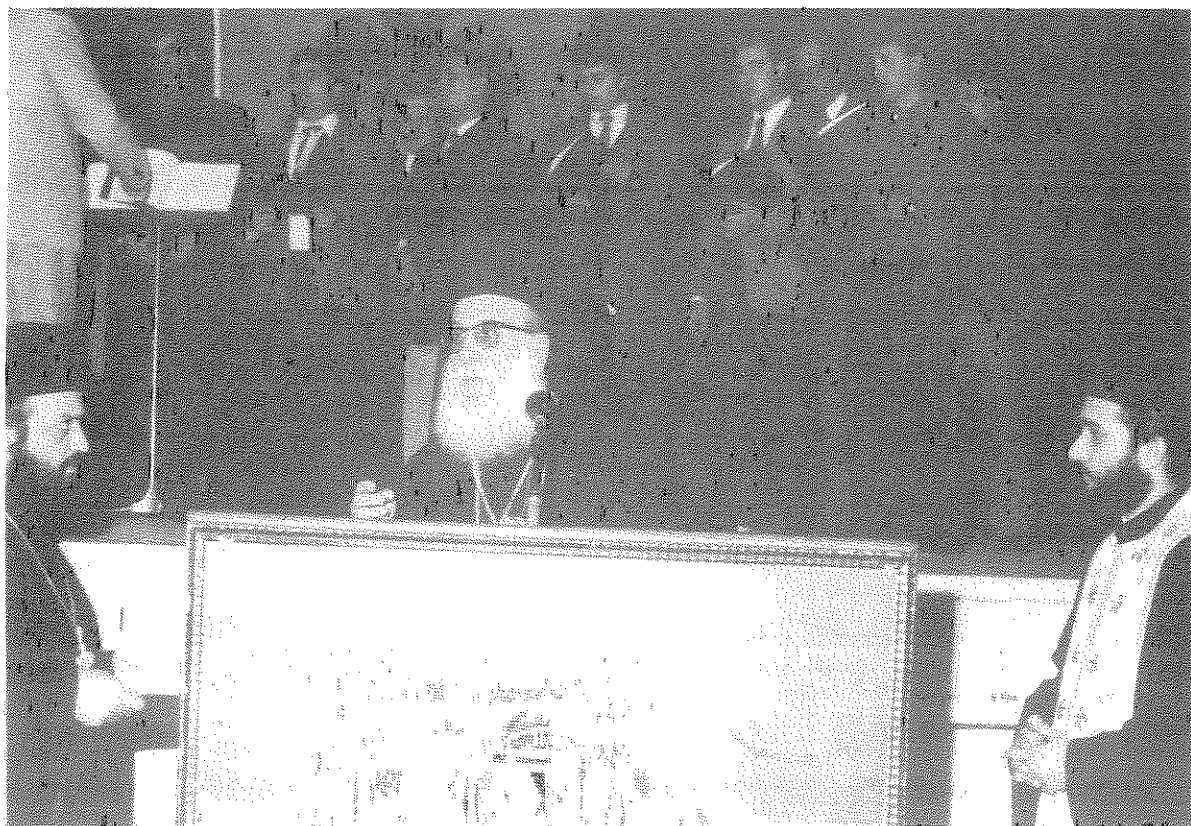
Ἐύχομαι ὁλοψύχως.

Κυριακή Ὁρθόδοξιας. Ὁ Σεβασμιώτατος Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ.κ. Γερόντιος.

Στιγμιότυπον από την Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας. Οἱ Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καὶ μέρος τοῦ ἀκροατηρίου.

Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας. Ὁ Μακαριώτατος κος Χρυσόστομος εἰς τὸν εἰσαγωγικὸν λόγον τῆς ἡμέρας.

Κυριακή Ὁρθοδοξίας

ΟΜΙΛΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ κ.κ. ΜΑΞΙΜΟΥ

Η ΙΕΡΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΑΣ

«Ὅλες οἱ πίστεις εἶναι ψεύτικες...

Μόνον ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων εἶναι καλή καὶ ἅγια... Ἐάν ἀπολέσωμεν τὴν Ὁρθοδοξίαν μας, θὰ χάσωμεν καὶ τὴν ἐλευθερία μας».

(Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός).

Μακαριώτατε, ἅγιε Πρόεδρε· σεβαστοὶ Ἱεράρχες, τίμιο πρεσβυτέρειο¹, λαὲ περιούσιε, τοῦ Αἵματωμένου Κυρίου μας!

Σήμερα, ἡ κατὰ Ἀνατολὰς Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, φοράει τὸ πορφυρόχρωμο πολύτιμο ἐνδυμὰ της, τὸ ὁποῖον φέρει ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω, σὰν ἱερὸ στολισμό – πανάκριβα πετράδια καὶ σπανίας ἀξίας Μαργαριτάρια τοὺς ὁσίους πατέρες, τοὺς Ὁμολογητὲς καὶ τοὺς Μάρτυρες – καὶ σινάμα εὐωδιάζει ἀπὸ τὴν ὁσμὴ τῶν Μύρων τους!

Τὰ Πάντιμα Αἵματα, οἱ ὑπεράνθρωποι κόποι, οἱ νυχθήμεροι μόχθοι καὶ οἱ ἀείροοι Ἰδρώτες τῶν τέκνων της, ἀποτελοῦν ἤδη γι' αὐτὴν, τὸν ὡραϊότερον διάκοσμο πού εἶδε ὁ κόσμος ποτέ.

Ὁ ἀξιόλογος ἀπολογητὴς τοῦ Χριστιανισμοῦ Τερτυλιανός, ἀπέδειξε στοὺς ἐθνικοὺς ὅλων τῶν ἐποχῶν ὅτι, «τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων ἐγένετο σπορά τῶν χριστιανῶν». Δηλαδή, τοὺς ἔδωσε νὰ ἐννοήσουν, πὼς οἱ θυσίαι καὶ οἱ ὑπέρμετροι πόνοι τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ, πού προσφέρθηκαν μὲ ἀγάπη στὴν ἔκκλησία, ἐκαλλιέργησαν σὲ πολὺ μεγάλο βάθος τὸ σκληρὸ ἔδαφος τῆς εἰδωολατρικῆς ἀνθρωπότητος καὶ μέσα στὰ ἄλλοτε δυσώδη σπλάχνα τῆς κοινωνίας τῶν ἐθνικῶν, ἐκεῖ ὅπου τρεφόταν καὶ ἐμεγάλωνε ἡ ἀπεχθὴς ἀμαρτία, φύτρωσε σὰν εὐοσμο ἀμάραντο λουλούδι, τὸ Ἱερὸ εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ!

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὴν ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία ἐπίσημα ἰδρύθηκε στὸν κόσμο αὐτό, μὲ τὴν Αἱματηρὴ Θυσία τοῦ Ἰδρυτῆ της Ἰησοῦ, μέχρι σήμερα, δὲν ἐπαυσε οὔτε ἐπὶ στιγμὴ χρόνου, νὰ διανύει πορεία ταραγμένη καὶ μαρτυρικὴ.

Ἐκατομμύρια εἶναι οἱ λάτρες· τὰ ἄμωμα καὶ πράγματι ἀνάτια θύματα, τὰ ὁποῖα ἔπαθαν γι' αὐτὴν καὶ τὴν ἐπορφύρωσαν μὲ τὰ θεῖα τους αἵματα. Ποταμοὶ αἱμάτων λοιπὸν καὶ δακρύων, κατακλύζουν τὸν ἀσπίλο χῶρο της!

Οἱ εἰρηνοποιοὶ ὁπαδοὶ της, πρὸ τῶν μεγάλων κινδύνων τοὺς ὁποίους κατὰ καιροὺς αὐτὴ ἀντιμετώπισε, δὲν ἐδίστασαν νὰ ταχθοῦν παρὰ τὸ πλευρὸ της – ἂν καὶ ἐγνώριζαν ἐκ τῶν προτέρων τίς φρικτὲς συνέπειες αὐτοῦ τοῦ ἐγχειρήματός τους – καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς τοῦτο, ἐπολέμησαν μὲ τὰ πρωτοφανοῦς ἡρωισμοῦ καὶ ἀνυπέρβλητου ζήλου, ὑπὲρ τῆς Δόξης τοῦ Ὀνόματός της.

Οἱ ἀγῶνες τους φυσικά αὐτοί, δὲν ὑπῆρξαν καθόλου κατακτητικοί, ἢ παρόμοι ἐκείνων πού κάνουν βάρβαρα ἔθνη πού ἔχουν παρασυρθεῖ ἀπὸ ταπεινὰ κίνητρα καὶ εὐτελεῖς ἐπιδιώξεις!... Τούναντίον, ἦσαν ἀγῶνες ὑπὲρ «θεῶν βωμῶν καὶ ἐστιῶν», ὑπὲρ «παραδόσεων πατρικῶν», πού ἀφεύκτως ὀδηγοῦν λόγῳ τῆς ἰδιομορφίας τους στὴν πλήρη ἐμπέδωση τῆς ἀληθινῆς πίστεως καὶ ἀναμφίβολα κατευθύνον τίς ψυχὲς πρὸς τοὺς ἀκυμάντους λιμένες τῆς σωτηρίας.

Ὁ πάμπλουτος σὲ ἀρετὲς καὶ γνώσεις Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων μᾶς διδάσκει ὅτι, «Κρείπτων ἐπαινετός πόλεμος εἰρήνης χωρίζουσας Θεοῦ».

Εἶναι ἀπείρως προτιμότερος ὁ πόλεμος, ὁ ὁποῖος σίγουρα συμβάλλει στὴν ἐδραίωση τῶν δογμάτων τῆς εὐσεβείας, πού ἄπτονται αἰώνιου ζωῆς καὶ θανάτου ψυχῆς, ἀπὸ μία φαινομενικὴ εἰρήνη, πού τυχόν ἔχουν μεταξύ τους ὠρισμένοι λαοί, ὅταν αὐτὴ ἡ εἰρήνη κατ' οὐσίαν, χωρίζει ἀπὸ τὸν Πατέρα Θεό.

Ὅμως κατὰ τὴν σημερινὴ ἁγία ἡμέρα, ὅπου «ἀστράπτει καὶ λάμπει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ», δὲν ἐορτάζουμε μόνο τὴν ἀναστήλωση τῶν πανσέπτων εἰκόνων, ἀλλὰ πανηγυρίζουμε συγχρόνως καὶ τὴν ἀνόρθωσή της· καὶ χαιρόμαστε γιὰ τὴν ἐλευθερία πού ἀπήλαυσε ἐκ τῶν μακροχρονίων δεσμῶν της καὶ ἀναδείχθηκε νικήτρια μέσα ἀπ' τίς ἀσύλληπτες σὲ διαστάσεις ταλαιπωρίες τῶν 120 μαρτυρικῶν ἐτῶν, πού κράτησε ἡ φοβερὴ εἰκονομαχία.

Σήμερα, οἱ ὀρθόδοξοι λαοὶ τῆς Ὑψηλίου, δοξάζουμε τοὺς ἀγωνιστὲς τοῦ πνεύματος, οἱ ὁποῖοι διέπρεψαν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ στίβου μὲ λόγο καὶ μὲ ἔργο· διακήρυξαν δὲ καὶ διασαφήνισαν, ὅπως ὁ μέγας τῆς Καισαρείας Βασίλειος ὅτι, «ἡ προσκύνηση τῶν ἁγίων εἰκόνων ἀνεβαίνει στὸ πρωτότυπο».

Ἄλλωστε σάν σήμερα, ὁ θεῖος Δομήτορας τῆς Ἀχραντῆς Ἐκκλησίας μετέβαλε σέ λεπτὴ σκὼνὴ τὰ εἰσεχθῆ ὑψώματα, ποὺ ἐστήσε ἡ ἀσέβεια τῶν Δυναστειῶν τῶν Ἰσαύρων καὶ τῶν Κοπρωνύμων καὶ σάν ἄλλους χάρτινους πύργους ἐλέπτυνε καὶ ὀλοσχερῶς ἐξαφάνισε!

Ἄλλ' ὅμως γιὰ μᾶς «δὲν ἀρκεῖ «μόνο» νὰ εἶμαστε Ὁρθόδοξοι κατὰ τὴν ὁμολογία, γιὰ νὰ ἀτενίζουμε καὶ νὰ αἰσθανόμαστε τὸ ἄφθαρτο πνευματικὸ μεγαλεῖο τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἔχουμε ἀνάγκη Ὁρθοδόξων βιωμάτων καὶ «πεφωτισμένων ὀφθαλμῶν τῆς καρδίας», γιὰ νὰ μένουμε ἐκστατικοὶ ἐνώπιον τοῦ μυστικοῦ μεγαλείου τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς «Δεσποτικῆς Νύμφης», «τῆς καλλονῆς Ἰακώβ, ἣν ἠγάπησεν ὁ Κύριος».

Ἄλλωστε «Δόξα τῷ Θεῷ»: ὑπάρχουν ἤδη πάρα πολλὰ παραδείγματα, ποὺ μποροῦν κάλλιστα νὰ μᾶς ἐμπνεύσουν μηνύματα Ὁρθοδοξίας. Ὑπάρχουν καὶ δὲν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀντέταξαν τὰ ἱερὰ σπῆθη τους μὲ ἥρωισμό, ἐπρότειναν τὰ «Ὁρθόδοξα βιώματά τους», πρὸς τοὺς ἀσπονδούς ἐχθρούς τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας, οἱ ὁποῖοι δυστυχῶς, ὑπῆρξαν πάρα πολλοὶ κατὰ τοῦ πρώτους, τοὺς μέσους καὶ εἶναι ἀκόμη περισσότεροι κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους κοσμογονικοὺς χρόνους.

Ἀξίζει πρὸς χάρι τῆς ἀλήθειας τῶν λεγομένων, νὰ ἀναφερθοῦμε σὲ ἐλάχιστα μόνο ὀνόματα: νὰ σταχυολογήσουμε τίτλους μεγάλων ἀνδρῶν, ποὺ πρωτοστάτησαν στὸ ἔργο αὐτὸ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἔδωσαν τὸ φαινὸ παράδειγμα, τὸ ἄξιο ἀκριβοῦς μιμήσεως, ἀπὸ μᾶς ποὺ ζοῦμε στὴν ἀποφράδα αὐτὴ ἐποχὴ, ὅπου τὰ κακὰ ἐμφανίζονται ἐντελῶς γυμνά: χωρὶς κανένα χαλινὸ πλεόν, ἢ κάλυμμα, ἐστὼ μίᾳς κάποιας ντροπῆς, ἐπεὶδὴ τὰ πάντα σήμερα, τινάζονται ἐπὶ τὰ ὕψη καὶ σκληρὰ δοκιμάζονται τόσο οἱ ἠθικὲς καὶ πνευματικὲς, ὅσο καὶ οἱ ὀρθόδοξες δογματικὲς ἀλήθειες.

Βέβαια, μὲ πλήρη σεβασμὸ θὰ ἀντιπαρέλθουμε τὴν πλειάδα ἐκείνων, ποὺ συγκρούσθησαν μὲ τοὺς εἰκονομάχους αἰρετικούς καὶ ἀπ' αὐτοὺς ἄλλοι ἐφυλακίσθησαν, ἢ ποικιλοτρόπως ἐκακοποιήθηκαν, ἢ ἐκτοπίσθησαν καὶ στὸ τέλος τραγικῶς θανατώθηκαν.

Ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τῆς φοβερῆς εἰκονομαχίας, τῆς ὁποίας τοὺς σεπτοὺς ἥρωες ἀφήσαμε ἀμνημόνευτους, λόγῳ ἐλλείψεως χρόνου, καὶ περιορίσαμε σὲ εὐλαβῇ ἀνωνυμία, μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅπου ἡ ὑπερήφανη Ρώμη ἄρχισε νὰ ὑψώνει τὴν θρασεῖα κεφαλὴ τῆς καὶ ἐγείρει ὑπερφίαλες ἀξιώσεις, ἐντελῶς ἀντιευαγγελικὲς καὶ

παράλογες, οἱ ὁποῖες ἀνεφέροντο σὲ ἀνθρώπινες τιμὲς καὶ πρωτεῖα, ἀλλὰ καὶ σὲ τροποποιήσεις καὶ μεταλλαγὲς τῶν θεῶν δογμάτων τῆς ὀρθοδοξίας, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ σήμερα, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καθόλου δὲν ἡσύχασε.

Κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα, ὅταν σχεδὸν εἶχε κορυφωθεῖ τὸ κακὸ ποὺ ἐδημιούργησε ἡ αἰρετικὴ Δύση, στὸν πνευματικὸ ὀρίζοντα φαίνονταν καθαρὰ πλεόν, τὰ μαῦρα πυκνὰ σύννεφα, ποὺ προμήνυαν τὴν μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ ἐπερχομένη σφοδρὴ θύελλα, τότε θεῖα εὐδοκία ἐμφανίσθηκε ἓνα πάμφωτο ἀστέρι στὸ ἐκκλησιαστικὸ στερέωμα, ὁ μέγας Φώτιος, ὁ ὁποῖος ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δὲν ὑπέστειλε τὴν αἱματοβαφῇ Σημαία τῆς ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ ἐξεφώνησε συνάμα τοὺς κατὰ τῶν λατίνων ἰσχυροὺς λόγους του: «Ἡ σοφία οὐ χρῆζει συνηγόρων, ἀλλ' ὑπηρετῶν: οὐδεὶς γάρ οὐδὲν αὐτῇ παρέχει, παρ' αὐτῆς δὲ πάντες τὰ πάντα λαμβάνομεν».

Ἀπὸ τότε δέ, μέχρι καὶ σήμερα ἀκόμη, ὅπου καὶ ἂν ἀκούεται τὸ τρισμέγιστο ὄνομά του, τοῦτο καὶ μόνο εἶναι ἀρκετό, ὥστε νὰ τρέπονται οἱ ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ σὲ φυγὴ: ὥστε νὰ καταλαμβάνονται ἀπὸ φόβο, νὰ συγκλονίζονται ἀπὸ τρόμο τὰ μοχθηρὰ δαμόνια, ποὺ ἐμφωλεύουν στὶς πετρώδεις καρδιὲς τῶν αἰρεσιάρχων ὅλου τοῦ ἀποστατημένου κόσμου.

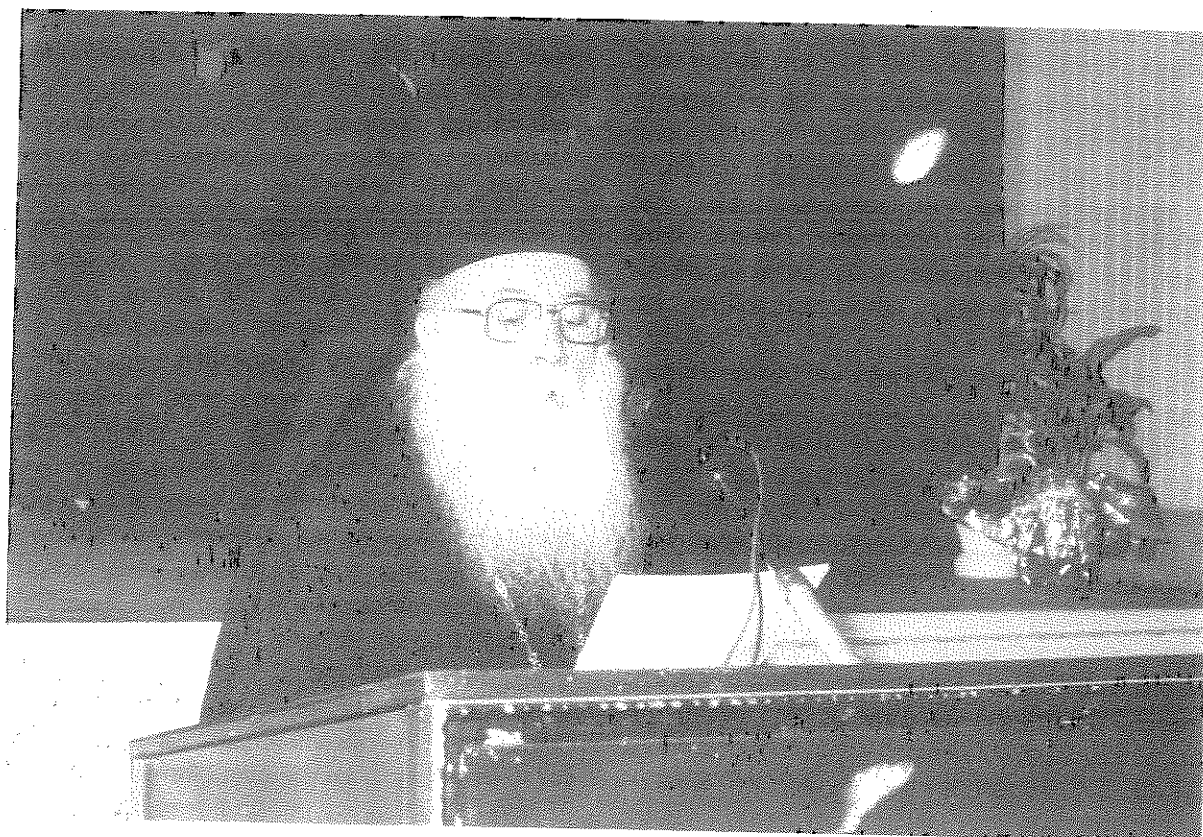
Εὐθύς δὲ μετὰ τοῦτον τὸν φωστῆρα τοῦ Θεοῦ, ἃς μὴ λησμονήσουμε καὶ τὸν Μιχαὴλ Κηρουάριο, ὁ ὁποῖος ἀντέκρουε σθεναρῶς τὴν παπικὴ ἀνταρσία καὶ «ἀπέκοψε τὴν Ρωμαϊκὴν ἐκκλησίαν γιὰ νὰ μὴν ἀτενίσαι τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀφανιζομένην ἐντὸς τῆς παπικῆς χοάνης καὶ τὴν λατινικὴν πλάνην νοθεύουσαν τὴν ὑπὸ τῶν ἁγίων πατέρων διαφυλαχθεῖσαν Ὁρθόδοξον πίστιν».

Ὡς καὶ Νικόλαο τὸν Α' τὸν Μυστικὸ, ὁ ὁποῖος γράφει γιὰ τὰ ἀμέτρητα δεινὰ, ποὺ ἀντιμετώπισαν οἱ πατέρες τῆς Ἀνατολῆς ἀπὸ τοὺς ἐκτὸς Ἐκκλησίας ἀχρίστιανους Φράγκους: «Οὐ μόνον δὲ ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ ὅσον ἀρχιερατικὸν σύστημα τὰ βελτίῳ περὶ τῆς ἐκκλησίας ἐφρόνουν καὶ οὗτοι ἐν εἰρκταῖς, ἐν ὑπερροῖαις, ἐν λιμῷ καὶ οἰμῇ, πάσης ἐρημῇ παραμυθίας συγγενῶν, φίλων, συνείχοντο ταλαιπωρούμενοι, μηδὲ προκῦψαι τῆς φρουρᾶς παραχωρούμενοι, ἐν ἣ ταλαπωρεῖσθαι ὡς ὑπεύθυνοι κατακέκριντο».

Θυμούμαστε καὶ τὸν ἱερὸν Γρηγόριον τὸν Παλαμὰ ποὺ εἶπε ὅτι «ἡ πώση τῆς λατινικῆς ἐκκλησίας, εἶναι ὅμοια μὲ τὴν πώση ἐλέφαντα, ὁ ὁποῖος ὅταν πέσει δὲν δύναται νὰ ἐγερθεῖ λόγῳ τῆς πολυσαρκίας του»: καὶ δογματίσαντα ἄριστα εἰς τὰ περὶ τοῦ ἐπαράτου

Ο Μακαριώτατος κος Χρυσόστομος ἐπευλογῶν τὸ εὐσεβὲς ἀκροατήριον.

Στιγμιότυπον τοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος καὶ Μαγνησίας κου Μαξίμου, κυρίου ὁμιλητοῦ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Filioque, με την ύψηλή θεολογική γνώση του και καταδικάσαντα την καινοτομία της μεγάλαυχης φράγκικης ἐκκλησίας.

Δέν απομακρύνονται καθόλου από την μνήμη μας όμως και οι Πελώριοι στο νοερό ὕψος: Συμεών ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης· Γερμανός ὁ Β΄ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ἀκμάσας κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα καὶ γράψας τὰ ἐπόμενα προτρέποντας ἔτσι τὸν εὐσεβῆ λαὸ τοῦ Κυρίου νὰ διαφυλάττει διὰ βίου παντός, τὴν ἱερὴ παρακαταθήκη τῆς ἀμόλυπτης Ὁρθόδοξης πίστεως: «Ὑμεῖς, λέει, λαὸ περιούσιε τοῦ Χριστοῦ, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε... ἐλέγχοντες τοὺς τὴν εὐσέβειαν παραποιούντας· μηδὲν τῶν ὁρθῶν δογμάτων καταπροδιδόντες, ὧν ἀνέκαθεν παρειλήφατε· πᾶσαν θλίψιν βιοτικὴν καὶ πᾶσαν ζημίαν, χαρὰν καὶ κέρδος ἡγούμενοι, ἵνα μόνον ἐν ὑμῖν ἄσυλος διαφυλαχθεῖ ὁ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως θησαυρὸς· ὃν ἐν τῷ τέλει τῆς ζωῆς ἕκαστος ἡμῶν ἐπιφερόμενος, ἐξεέλθοι τοῦδε τοῦ βίου· γυμνὸς μὲν ἐξ ἀπάντων τῶν κατὰ κόσμον πραγμάτων, ἐπὶ μόνῳ δὲ τούτῳ τῷ θησαυρῷ τὰς ἐλπίδας σαλεύων καὶ τῆς εὐκταίας ἐκείνης φωνῆς προσδοκῶν ἐπακοῦσαι· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην, ἧς οὐκ, ἔστιν ὄριον, οὐδὲ τέλος. «Θαυμάζω με ὡσαύτως, Μάρκο τὸν Εὐγενικό καὶ ἀποκαλυπτόμεθα ἐνώπιον τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ἐφέσου· ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ μαχητῆ, ὑπερασπιστῆ καὶ ἀκλονήτου στύλου τῆς γεραρᾶς ὀρθοδοξίας, ποῦ ἀντέταξε τὰ ἑκτακτα καὶ πολυειδῆ του χαρίσματα κατὰ τοῦ φοβεροῦ θηρίου τῆς Ἀποκάλυψης καὶ μὲ παρηγοίαν Ἡλιοῦ, κατὰ κυριολεξίαν, κατακερμάτισε τοὺς δυτικούς μὲ τὰ ἐξῆς ἐπόμενα: «Ζητοῦμεν καὶ παρακαλοῦμεν, εἰς ἐκείνους ἐπανελθεῖν τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἡνωμένοι ὄντες τὸ αὐτὸ πάντες ἐλέγομεν καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν σχίσμα... Οὐ μόνον εἰσὶν οἱ λατῖνοι σχισματικοί, ἀλλὰ καὶ αἰρετικοί... Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ δι' ἄλλο τι ἐσχίθημεν αὐτῶν, εἰ μὴ ὅτι εἰσὶν αἰρετικοί· διὸ οὐδὲ πρέπει ὅλως ἐνωθῆναι αὐτοῖς, εἰ μὴ ἐκβάλωσι τὴν προσθήκην ἀπὸ τοῦ Συμβόλου καὶ ὁμολογήσωσι τὸ Σύμβολον, καθὼς καὶ ἡμεῖς... Φεύγετε αὐτούς, ἀδελφοί, καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς κοινωνίαν· οἱ γὰρ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀποστόλους Χριστοῦ. Καὶ οὐ θαυμαστόν· «αὐτὸς γὰρ ὁ σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός». Μετὰ ἀπὸ αὐτά, κατὰ φυσικὴ συνέπεια, ὅλως ἀνήσυχος ὁ πάπας Εὐγένιος ὁ Δ' «ἠρώτησεν, εἰ ὑπέγραψεν ὁ Ἐφέσου καὶ ἀκούσας ὡς οὐχ ὑπέγραψεν, ἔφη· λοιπόν, ἐποιήσαμεν οὐδέν».

Ἄλλωστε πάρα πολλὰ ὑπῆρξαν τὰ δεινοπαθήματα, τὰ ὁποῖα ἐπέβαλαν οἱ ποικιλώνυμοι ἐχθροὶ τοῦ γένους καὶ τῆς ἐκκλησίας στοὺς ὀρθοδόξους Ἕλληνες. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο μένουμε ὅπως εἶναι ἐπόμενο, κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν ὁμολογία τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου, τὴν ὁποία ἀπηύθυνε πρὸς τὸν δεινῶς χειμαζόμενο εὐσεβῆ λαό, ἐνεκα τῆς σκληρῆς αἰχμαλωσίας τῶν βαρβάρων Τούρκων: «Ἡ Ἐκκλησία τέκνα, εἰς τὴν ὁποίαν ὡσὰν μέσα εἰς κιβωτὸν εἰσῆλθε τὸ αἰχμάλωτον Γένος μας, κατακλυδωνίζεται εἰς ἄγριον καὶ πολυτάραχον πέλαγος, ὅπως κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας τοῦ χριστιανισμοῦ. Καὶ ὅπως τότε οἱ χριστιανοὶ ἐθριάμβευσαν κατὰ τῆς κοσμοκρατοῦσης Ρώμης, σταυρούμενοι, σφαζόμενοι ἀνασκοποζόμενοι, καιόμενοι καὶ παραδιδόμενοι ἄσπλοι καὶ ἀδύνατοι εἰς στόματα λεόντων, τοιοῦτοτρόπως, ἐὰν δεῖξωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἰδίαν ἀφοβίαν καὶ καρτερικότητα θὰ σωθῶμεν. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ πίστις μας καὶ ἡ σωτηρία τοῦ Γένους μας».

Πῶς δὲ θὰ παραβλέψουμε καὶ τὸν ἀγώματο Ἱερεμία τὸν Β' τὸν Τρανό, ὁ ὁποῖος συνεκρότησε τίς τρεῖς πανορθόδοξες Συνόδους κατὰ τὰ ἔτη 1583, 1587, 1593 γιὰ νὰ περιορίσει τὸν ἐκ τῆς Δύσεως προερχόμενο μέγα κίνδυνον, ὑπὸ ἡμερολογιακὴ πλέον μορφή αὐτῇ τὴν φορά, κάτω φυσικὰ ἀπὸ τὴν ὑποκριτικὴ φενάκη τῆς δῆθεν εἰλικρινοῦς φιλίας καὶ πνευματικῆς κοινωνίας, γιὰ τὸν τάχα κοινὸ ἑορτασμὸ Ἀνατολῆς καὶ Δύσης (!) Σχῆμα τοῦτο ἐντελῶς σατανικόν, τοῦ ὀλετήρα παπισμοῦ, πρὸς ὀλοσχερῇ καθυπόταξη καὶ καταστροφὴ τοῦ θειοτάτου δένδρου τῆς ἀειθαλοῦς τιμῆς ὀρθοδοξίας. Ὁ σθεναρὸς αὐτὸς παρακαθήμενος τῆς Ὁρθοδόξης Ἀνατολῆς, εἶπε τὰ αἰώνιου Κύρου ἀπαραχάρακτα λόγια ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα: «Ἀπὸ τὴν παλαιὰν Ρώμην ἤλθασιν τινές, ὅπου ἔμαθον ἐκεῖ νὰ λατινοφρονοῦσι, καὶ τὸ κακὸν εἶναι πῶς ἀπὸ Ρωμαῖοι τῆς Ρούμελης γεννήματα καὶ θρέμματα ὄντες, ὅχι μόνον ἤλλαξαν τὴν πίστιν των, ἀλλὰ καὶ πολεμοῦσι τὰ ὀρθόδοξα δόγματα καὶ ἀληθινὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπου μᾶς παρέδωκεν αὐτὸς ὁ Χριστὸς καὶ οἱ θεοὶ Ἀπόστολοι καὶ αἱ Ἅγιοι Σύνοδοι τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ὅθεν τούτους ὡς σεσηπὸτα μέλη ἀποκόπτοντες ὀρίζομεν: Ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς αἱ ἑπτὰ Ἅγιοι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὸ Μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νὰ ἀκολουθῶμεν καὶ θέλει νὰ ἀκολουθῇ τὸ νεοεφεύρετον Πισχάλιον καὶ Μηνολόγιον τῶν ἀθέων ἀστρονόμων

του πάπα, και έναντιώνεται εις αυτά όλα, και θέλει να ανατρέψει και να χαλάσει τα πατροπαράδοτα δόγματα και έθιμα της εκκλησίας, ως έχει τὸ ανάθεμα και έξω της του Χριστοῦ Ἐκκλησίας, και της τῶν πιστῶν ὁμηγύρωες ως εἶναι».

Στις ἐνστάσεις της ὀρθόδοξης πίστεως και ειδικότερα εις ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν καινοτόμο Δύση, ἐναργῆ θέσει έχει πάντοτε ἡ κατ' ἰδιάζοντα τρόπο γραφεῖσα ὁμολογία τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἀνθίμου, ἡ ὁποία ἐξαγγέλληκε κατὰ τὸ ἔτος 1848, μετασχόντων τότε και τῶν ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν: Ἀλεξανδρείας, Ἱεροθέου, Ἀντιοχείας Μεθοδίου, Ἱεροσολύμων Κυρίλλου, ως και τῶν συνοδικῶν ὀρθοδόξων Ἀρχιερέων αὐτῶν και έχει ἐν μέρει ως ἀκολουθῶς: «Κρατῶμεν της ὁμολογίας ἣν παρελάβομεν ἁδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμόν ως ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμόν καταλέγχει ἑλληπὴ τὴν κεκρυμμένην ὀρθόδοξον πίστιν. Ἀλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μειώσιν, μήτε αὔξισιν, μήτε ἀλλοίωσιν, ἣν τινα και ὁ τολμῶν, ἢ πράξει ἢ συμβουλεῦσαι, ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἡρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα διὰ τὸ βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ως μὴ ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς και Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις. Τὸ φρικτὸν τοῦτο ἀνάθεμα, ἀδελφοί και τέκνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, οὐκ ἐκφώνοῦμεν ἡμεῖς σήμερον, ἀλλ' ἐξεφώνησαν τοῦτο αἱ ἐπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ὁ χορὸς τῶν Θεοφόρων Πατέρων. Ἀπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἰρέσει ἢ σχίσματι ἐκουσίας ἐνεδύθησαν κατὰ τὸν ψαλμωδόν, κατάραν ως ἱμάτιον, κάντε πάπαι, κάντε Πατριάρχαι, κάν τε λαῖκοί, κάν τε κληρικοί, κάν Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ».

Και ὁ ἐπίλογος, ὁ τρομερὸς αὐτὸς καταπέλτης κατὰ της ἡμερολογιακῆς μεταρρύθμισης, εἶναι ἀσφαλῶς κατασκευάσμα αὐτοῦ τοῦ ἰδίου καινοτόμου Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, ὁ ὁποῖος ἀναφερθεὶς στὴν ὁμολογιακὴ ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β' εἶπε τὰ κάτωθι παναληθῆ λόγια: «Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ Πατριάρχου (Ἱερεμίου τοῦ Β'), χαρακτηρίζει ως ἄριστα τὴν θέσιν ἣν εὐθύς ἀμέσως κατέλαβεν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπέναντι της Γρηγοριανῆς τροποποιήσεως τοῦ ἡμερολογίου. Θεωρεῖται αὕτη ὑπ' αὐτῆς ως μία τῶν πολλῶν καινοτομιῶν της πρεσβυτέρας Ρώμης, παγκόσμιον σκάνδαλον και ἀυθαίρετος τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καταπάτης».

Αὐτὰ τὰ ἀξιοσημεῖωτα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διατύπωσε ἀρχικά, ὁ μετὰ τὰς δηλώσεις και διατυπώσεις ταύτας, εἰσηγητὴς της ἀλλαγῆς τοῦ Ἰουλιανοῦ καλενδαρίου Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἀναρρίχησίν του στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνον τῶν Ἀθηνῶν, δὲν ἐδίστασε νὰ ἀνακαλέσει πάντα ὅσα περὶ παπικῶν και ἡμερολογίου εἶχε διακηρύξει και εὑρεθῇ, ἀλλοίμονο! Ἐκτεθειμένος ἐναντι της ὀρθόδοξης ἐκκλησίας και ἅμα τελειῶς ἀναπολόγητος εἰς τὴν δικαίαν Κρίσιν τοῦ φοβεροῦ Θεοῦ, βαρυνόμενος αἰώνως μετὰ τὸ ἀσυγχώρητο ἐγλημα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος!..

Ἀλλ' ὅμως τὸ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο γιὰ τὸ ὁποῖο γίνεται τόσος λόγος, εἶναι ἀναπόδραστα μία δισχιστικὴ παράδοση της Ἐκκλησίας ἐπὶ της ὁποίας οἱ πανόλβιοι πατέρες της Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐστήριξαν και ἀδιάσπαστα προσάρμοσαν τὸ κανόνα τοῦ αἰώνιου Πασχαλίου.

Γιὰ τὸ τί ἀκριβῶς εἶναι παράδοση, μᾶς ἐξηγοῦν θαυμάσια δύο ἐπαῖοντες· ἐξ ἐνὸς μὲν ὁ οὐρανόδρομος Παῦλος, ἐξ ἐτέρου δὲ ὁ πύρηνος σὲ ὀρθόδοξο ζῆλο, Ἰωσήφ ὁ Βρυέννιος.

Ὁ πρῶτος γράφει: «Βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ της φιλοσοφίας και κενῆς ἀπάτης, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου και οὐ κατὰ Χριστοῦ». (Κολ. Β' 8). Σὲ ἄλλο δὲ σημεῖο συμπληρώνει: «Πάντα μου μέμνησθε και καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις κατέχετε» (Α' Κορ. ΙΑ' 2). Και ἄλλοῦ σημειῶναι: «Στήκετε, και κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ὥς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεσ. Β' 15).

Ὁ δεῦτερος δημηγορεῖ: «Παράδοσις ἐστὶν ἀρχαία και ἀποστολική, φεύγειν τὴν ἐκ τῶν συλλογισμῶν συμμαχίαν ἐν τοῖς περὶ Θεοῦ λόγοις, ἀσθενῆ τε οὔσαν και εἰς ψεῦδος φέρουσαν και μηδὲν ἕτερον ἢ λύειν ἐπιχειροῦσαν τὴν ἰσχὺν τοῦ Σταυροῦ».

Ὁ Λόγος λοιπόν, της διασάλευσης της ἱερῆς παραδόσεως ἔδωσε τὴν ἀφορμὴν στοὺς ὀρθόδοξους γονεῖς και σεβασμίους κληρικοὺς της ἀγίας Ἐκκλησίας μαζί με ὠρισμένους ἀγιορεῖτες Μοναχοὺς και Ἱερομονάχους, ὧν ἡ μνήμη αἰώνια, νὰ προβοῦν πρὸς τὸ κίνημα της εὐσεβείας τοῦ 1924, ὥστε νὰ τεθεῖ ἔτσι, φραγμὸς ὡς «ἔρκος» θεοφροῦρητος πόλης και ταυτόχρονα ἀγάπης ἑλεγχος, στὶς ἀντιεκκλησιαστικὰς τάσεις και τὶς καινοτομίες νεωτεριστῶν και ἅμα λατινοφῶρων κληρικοῦ ὄλων τῶν βαθμίδων, ποὺ ζήλωσαν τὴν δόξαν τοῦ Βησσαρίωνα Νικαίας και

μετέπειτα παπικού καρδινάλου της επαρχίας του-σκούλου!.... αλλά και συγχρόνως παύσει ο μεγάλος κατήφορος στον όποιον είχε εισέλθει η Έκκλησία του κράτους τώρα πιά!....

Η ήμερολογιακή τραγωδία της μεταρρύθμισης, άσφαλώς διχοτόμησε τον εύσεβή έλληνικό λαό και επισώρευσε πολλά τὰ κακά, στις όρθόδοξες οικογένειες. Πολλοί θέλησαν νά παραμείνουν πιστοί στις πατρικές τους παραδόσεις και γι' αυτό τον λόγο διώχθηκαν από τις πολιτικές αρχές με την υπόδειξη και ύποκίνηση των εκκλησιαστικών αρχών του τόπου έκακοποίησαν δέ θανάσιμα και έφυλάκισαν όχι ολίγους... Μάλιστα δέ και ώρισμένους κληρικούς άποσχμάτισαν, μέσα στα ύπόγεια άντρα της Άρχιεπισκοπής των Άθηνών και τους πέταξαν σ' αυτή την κατάσταση στους δρόμους της πόλης - όπως άλλοτε τους χριστιανούς και όρθόδοξους Ιεράρχες, στις πόλεις της Ιταλικής χερσονήσου Φερράρα-Φλωρεντία - επί της εποχής του Αγίου Μάρκου του Εύγενικού, με μόνα τὰ έσωτερικά τους φορέματα!....

Επί του τεραστίου τούτου ήμερολογικού ζητήματος, δέν θά πολυπραγμονήσουμε σήμερα, έπειδή κατά τὸ παρελθόν από ειδικούς ειπώθηκαν νομίζουμε πολλά και γράφηκαν όχι ολίγοτερα. Εμείς έδω, άπλως θά άρκεσθούμε νά παρουσιάσουμε στην άγάπη σας αυτά που δυνατόν νά θεωρηθούν όχι και τόσο σπουδαία από ώρισμένους, πλην όμως γιά μας σημαντικά και έξ ίσου άποκαλυπτικά, έπειδή φυσικά εξέηλθαν από στόματα όχι όρθόδοξα και που έκφράζουν όμως κατά τρόπο πλήρη, τὸ μεγαλειώδες ύψος της όρθόδοξης του Χριστού Έκκλησίας. Νά τί είπαν λοιπόν, μερικοί μακρυνοί λάτρες της όρθόδοξίας και της εύσεβείας άλλότριοι: «Τίποτε δέν ήλλαξεν εις την όρθόδοξον Έκκλησίαν, ούτε έξωτερικώς, ούτε εις την διοίκειν, ούτε εις την διδασκαλίαν, ούτε εις την λειτουργικήν πράξιν, ούτε εις την θρησκευτικήν ζωήν του λαού». (Βενεδικτίνος G. Bainbeidge «Αύτη (ή όρθόδοξία) διαφυλάσσει πάντοτε την πολύτιμον παρακαταθήκην την όποιαν υπό των Αποστόλων παρέλαβεν» (Καρδινάλιος Lercaro. Με τὰ βαρυσήμαντα αυτά λόγια των αίρετικών, λαμβάνει σάρκα και όσά, τὸ περισπούδαστο πατερικό άποφθεγμα τὸ τόσο άλλωστε φιλοσοφημένο, τὸ όποιον λέει ότι, «Άρετήν οίδε και πολέμιος θαυμάζειν»!

Στὸ σημείο όμως αυτό του πονήματός μας θά σταθούμε επ' ολίγον, ώστε νά δώσουμε μία κάποια

ιδιαίτερη σημασία στα περί Οικουμενισμού, του όποιου αναντίρρητα πρόδρομος υπήρξε έν Έλλάδι ο νεοημερολογισμός, ή σύγχρονη αυτή μάστιγα της Όρθοδοξίας, που έφάρμοσαν οι εκκλησιαστικοί άρχοντες της ήδη «νόμω κρατούσης εκκλησίας»!...

Ο Οικουμενισμός, αγαπητοί μου, πολύ όρθά χαρακτηρίζεται ως παναίρεση, διότι συμπεριλαμβάνει στο όλέθριο σύστημά του τις θρησκείες όλων των κατοίκων της γής.

Δηλαδή, με άλλες λέξεις, πρόκειται περί πανθρησκείας, ή όποία έχει σαν μοναδικό της σκοπό τον συνταυτισμό της Άσπλης Όρθοδοξίας με τις 500 περίπου αίρέσεις, που έξεπήδησαν από τον παπισμό, χωρίς φυσικά νά λείπουν άπ' τὸ μέσον αυτής, ακόμη και οι παχυλότερες των θρησκειών, όπως λόγου χάρη, είναι εκείνες των έθνικών. Άς παρακολουθήσουμε με προσοχή μερικά κείμενα τὰ όποία έγγραφην κατά καιρούς ώρισμένοι εκκλ. συγγραφείς γιά την σοβαρή αυτή υπόθεση του Οικουμενισμού. Ο καθηγητής της θεολογίας Ιω. Καρμίρης σημειώνει, ότι ή Όρθόδοξη Θεολογία, είναι έπιβεβλημένο νά διαφυλαχθεί άθικτη, άτρωτη και έντελώς άμόλυντη, από τις άντορθόδοξες τάσεις, οι όποιες επικρατούν στον κόσμο του σήμερα και άποσπούν στον άφελληνισμό της χώρας και την καταστρατήγηση του χώρου της Έκκλησίας του Χριστού, από τον ύπουλο Οικουμενισμό και την μοντέρνα θεολογία μερικών χαρακτηριστικά γράφει τὰ ακόλουθα: «Η Όρθόδοξος Θεολογία όφείλει νά παραμείνη και έν τῷ μέλλοντι άτρωτος και άθικτος από των νέων άντορθόδοξων θεωριών του άφελληνισμού, του φιλελευθερισμού, του συγκρητισμού γενικώς και μάλιστα του συγκρητισμού οικουμενισμού, ως και του λεγομένου λαϊκού οικουμενισμού..., της έκκοσμικεύσεως (και δη έν τῇ Όρθόδοξω λατρείᾳ), ως και της «Θεολογίας του θανάτου του Θεού» και γενικώς της λεγομένης νέας ή μοδέρνας θεολογίας».

Μαστίγιο όμως, τὸ όποιον κροταλίζει στις πλάτες των οικουμενιστών, είναι και οι παρακάτω λόγοι του άειμνήστου Θεολόγου, πατέρα Σπυρίδωνα Μπιλάλη: δς τούς άκούσουμε προσεκτικά: «Επί είκοσι αιώνες οι πολέμιοι της αλήθειας αγωνίζονται νά άφανίσουν την Όρθόδοξία από προσώπου της γής. Η πολύμορφη και πολυσχιδής πλάνη έχρησιμοποίησε ως όργανά της στον άγώνα κατά της αλήθειας τούς πάντας. Οι Ιδαίζουσες αίρέσεις εξήτησαν νά νοθεύσουν την Όρθόδοξη πίστη. Οι προσκυνούντες τὰ είδωλα έθνικοί φιλόσοφοι

ἔστρεψαν τὸν κάλαμόν τους ἐναντίον αὐτῶν τῶν θεμελιῶν τῆς πίστεως. Ὁ Ἀρειος, ὁ Μακεδόσιος, ὁ Νεστόριος, ὁ Εὐνόμιος, ὁ Ἀπολινάριος καὶ πάντες οἱ γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι αἵρεσιάρχες, «ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ», ἠγωνίσθησαν νὰ ὑποκαταστήσουν μὲ τὸν ἰὸ τῆς αἵρέσεως τὸν ἀπεφθον χρυσὸν τῆς Ὁρθοδοξίας. Οἱ ρωμαιοκαθολικοὶ, ἐπὶ δέκα ἤδη αἰῶνες, περιέρχονται γῆν καὶ θάλασσαν διὰ τῶν πρακτόρων τῆς παπικῆς Οὐνίας ζητοῦντες νὰ προσηλυτίσουν τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ μεταβάλλουν τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία σὲ ἀπλοὺν ἐξάρτημα τῆς πλανωμένης παπικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ προτεσταντικὸς ὀρθολογισμὸς ἀπὸ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα ἀγωνίζεται νὰ ἐκπορθῇ τὴν Ὁρθόδοξη Θεολογία καὶ νὰ μεταβάλει τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σὲ ἀντιμαζόμενες ὀρθολογιστικὲς παραφυάδες. Ὁ Οἰκουμενισμὸς, ἡ μεγαλύτερη αἵρεση τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα, κηρύττουσα τὸν δογματικὸ θρησκευτικὸ συγκρητισμὸ καὶ τείνουσα σὲ ἓνα εἶδος πανθρησκείας διὰ τῆς ἐξισώσεως τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν καὶ θρησκειῶν, ἀποτελεῖ τὴν πλέον θανάσιμη ἀπειλὴ γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία. Ὡς μαίνωνται «λοπόν» πάντες οἱ πολέμιοι τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὡς συνασπίζονται σὲ ἐνιαῖο κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας μέτωπο πᾶσαι αἱ δυνάμεις τοῦ σκότους. Τὰ ὅπλα τους στὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποδεικνύονται «βέλη νηπίων», ἐνῶ ἡ Ὁρθοδοξία μάχεται, χρησιμοποιοῦσα τὰ ἠκονησμένα «βέλη τοῦ Δυνατοῦ». Ἡ Ὁρθοδοξία παρατάσσεται εἰς πόλεμον, ἔχουσα πάντοτε «ὅπλα στρατείας οὐ σαρκικά, ἀλλὰ δυνάτα τῷ Θεῷ πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων», διὰ τῶν ὁποίων καθαιρεῖ «πᾶν ὕψωμα ἐπαυρόμενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ». Ἡ Ὁρθοδοξία ἀντιμετωπίζει τὶς λυσσαλέες ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν τῆς, παραμένουσα ἀείποτε ἀτρωτος, διότι ἴσταται πρὸ τῆς παρεμβολῆς τῶν δικτῶν ἐνδεδυμένη τὸν «θυρεὸν τῆς πίστεως» καὶ κρατοῦσα ἀνά χεῖρας τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος, ὃ ἔστι ρῆμα Θεοῦ. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι τὸ ἀθάνατον σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὃ Ὁποῖος «ἐξηλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ». Ἡ Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖ ὀργανικὴν καὶ ἀδιάσπαστη συνέχεια τῆς «Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας», περὶ τῆς ὁποίας προεφήτευσεν ὁ Κύριος: «Καὶ πύλαι ᾄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς».

Ἀλλ' ὅμως, ἀδελφοί, στὴν ἐποχὴ πού ζοῦμε κανεὶς ἀπὸ τοὺς συνειδητοὺς ἀνθρώπους δὲν ἐπαναπαύεται, οὔτε ἐφησυχάζει, ἐπειδὴ οἱ ἡμέρες κάθε ἄλλο παρὰ ἡρεμες, ἢ εἰρηνικὲς εἶναι. Ὁ κόσμος ὁλόκληρος κατὰ τὸ πλάτος καὶ μῆκος του,

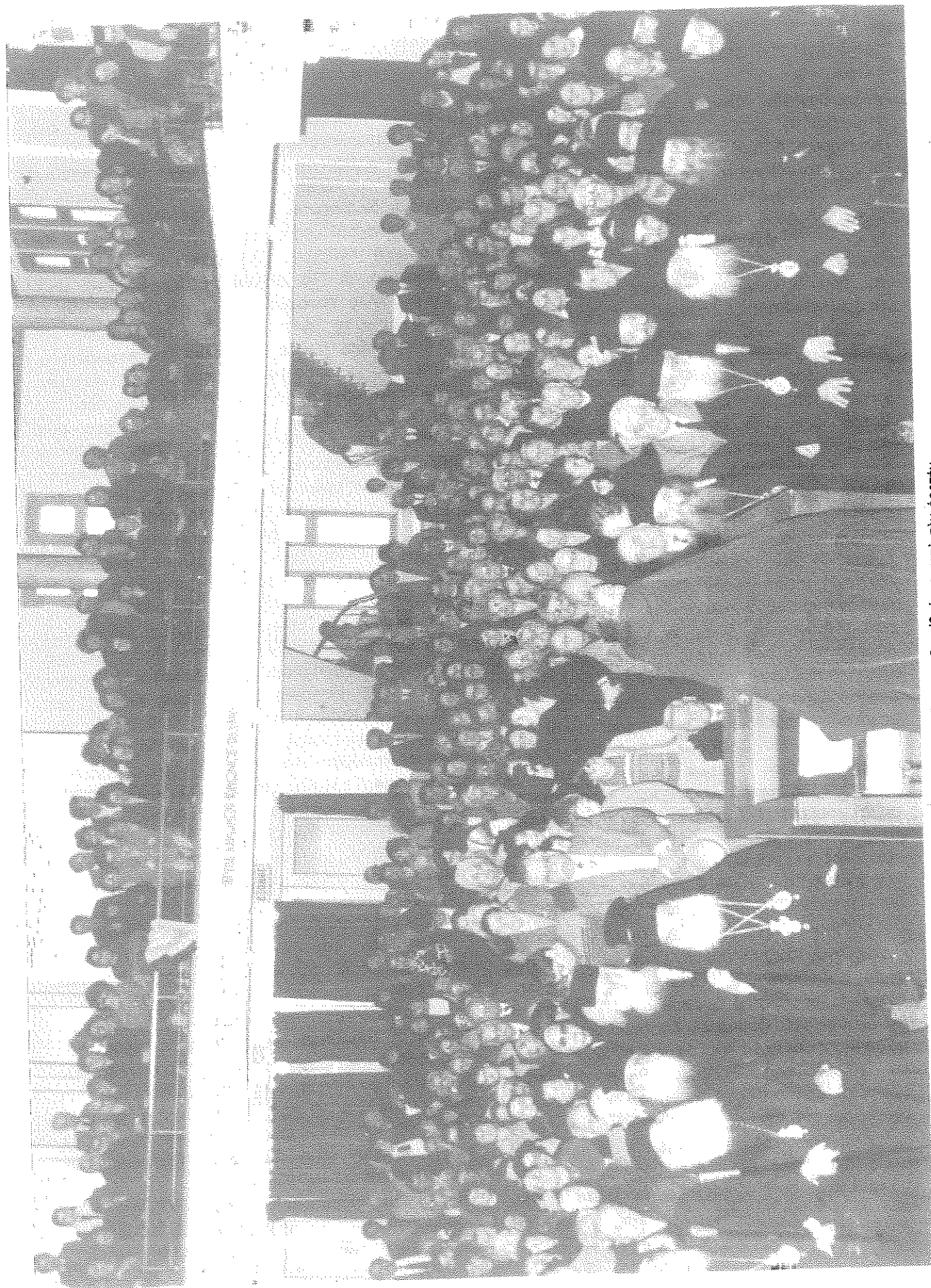
εἶναι ἀναταραγμένος. Ἀπὸ τὰ τέσσερα σημεῖα τῆς, ἡ γῆ καταφλέγεται. Ἀβυσσαλέα κύματα ἀνηθικότητας, ἀναρχίας, ἀθείας καὶ ἀσεβείας ὀρθώνονται καὶ τείνουν νὰ καταπιοῦν τὴν Οἰκουμένη. Πόλεμοι, οἱ ὁποῖοι διαδέχονται ὁ ἓνας τὸν ἄλλον σὲ πολλές περιοχὰς τοῦ κόσμου ἐξοντώνουν καθημερινὰ τὸν δυστυχῆ ἄνθρωπον. Τὰ πάντα σήμερα, σκληρὰ δοκιμάζονται. Τὰ φαινόμενα βέβαια αὐτά, εἶναι χωρὶς ἄλλο παραχωρήσεις Κυρίου. Τὸ πολυαθλοῦ ἔθνος μας, ἀντιμετωπίζει ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς, πολὲς δυσκολίες. Ὑποχρεώνεται συνεχῶς νὰ ἀποστραγγίζει πολλὰ πικρά ποτήρια. Χάος καὶ ἀβεβαιότητα ἐπικρατοῦν πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, σάν γυναῖκα πτωχὴ καὶ τεπεινὴ, φοράει ράκη· βρίσκεται σὲ πλήρη ἀμηχανία. Ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ τὸ κύρος τῆς συνεχῶς προδίδονται. Ἡ φωνὴ τῆς, μικρὴ τώρα, δὲν ἀκούεται καὶ δὲν λαμβάνεται σοβαρὰ ὑπ' ὄψη. Τὸ άτομο γενικὰ συνθλίβεται, ἡ οἰκογένεια καταρρακώνεται. Πολλὰ περιτρίμματα συρράπτονται γιὰ νὰ ἀποτελέσουν τὸν πένθιμο χιτῶνα πού θὰ καταλύει τὸν ἑλληνικὸν ὄριον. Ἀποφράδες ἡμέρες ἀμαυρώνουν τὸν ἑθνικὸν μας ὀρίζοντα. Μὲ τὴν ἰδίαν ἀνησυχία προσβλέπουμε καὶ στὸν ἐκκλησιαστικὸν μας ὀρίζοντα. Προσπαθοῦμε νὰ διακρίνουμε κάπου κάποιο φῶς. Εὐτυχῶς ὑπάρχει φῶς διαρκὲς καὶ μεγάλο. Ἡ Κυριακὴ τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας, τὴν ὁποία σήμερα ἐορτάζουμε εἶναι μεγάλο φῶς. Εἶναι νίκη καὶ θρίαμβος· νίκη μὲ πολλὰ λάφυρα, θρίαμβος μὲ θαυμαστά τρόπαια. Μέρος τοῦ θριάμβου καὶ τῆς δόξης αὐτῆς, ὀφείλεται στοὺς Ἁγίους Πατέρες, πού ἀπότηλεσαν τὴν ἐβδόμη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο καὶ σὲ κείνους πού τὴν ἐθέσπισαν νὰ ἐορτάζεται κατὰ τὴν πρώτη Κυριακὴ τῶν νηστειῶν τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς.

Σ' αὐτὴν προσβλέποντες παρηγορούμεθα!

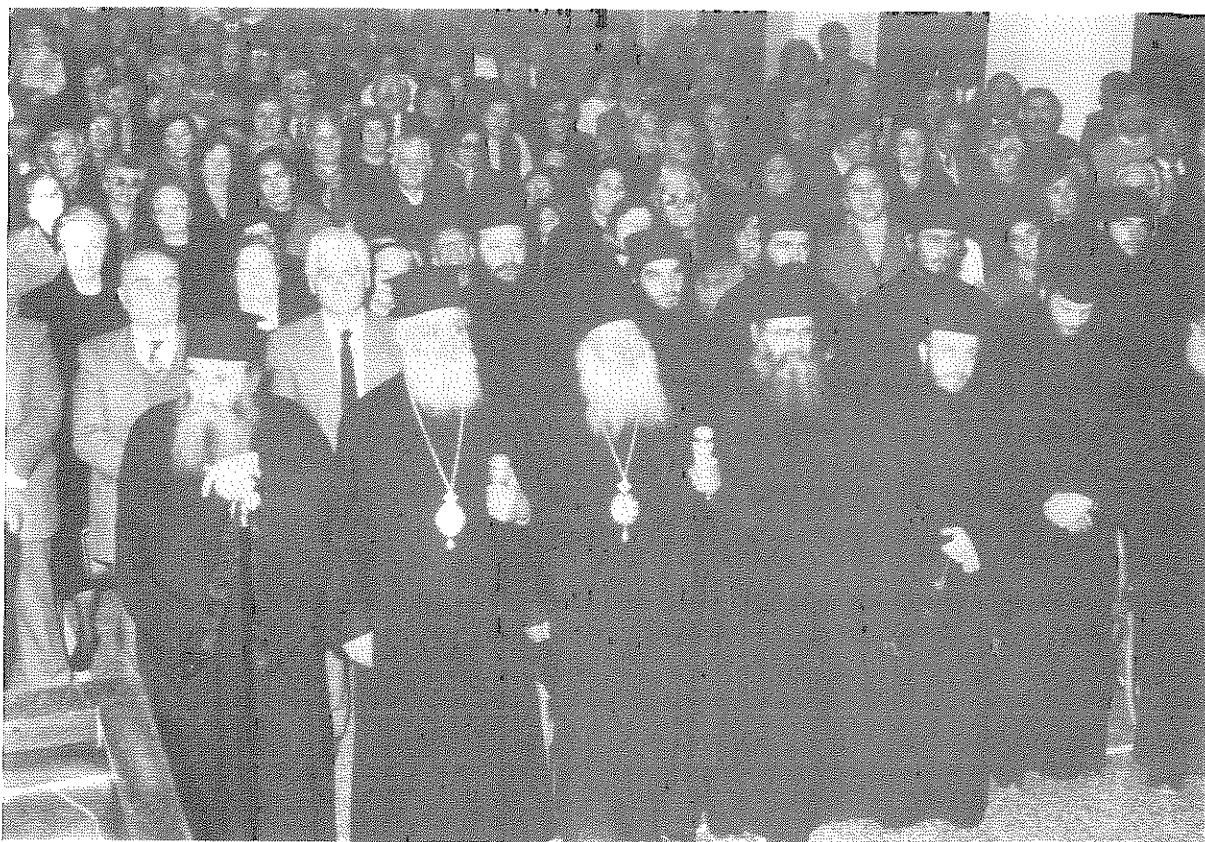
Δυνατὸν καὶ πάλι νὰ θριαμβεύσουμε, ἐνδεχομένως, καὶ πάλι νὰ ἐορτάσουμε τὴν ἀνάσταση τοῦ ἔθνους, τὴν ἱερὴ ἀναστήλωση κάθε ψυχῆς!

Κατακλείοντες τὴν παρούσα αὐτὴ θεσπέσια πανήγυρη, ὀφείλουμε νὰ ἀπονείμουμε εὐχαριστίας ἀπὸ βάθους καρδίας, πρὸς τὸν «Δοτῆρα τῶν αγαθῶν Κύριον» καὶ μὲ δύναμη ψυχῆς νὰ κραυγάζουμε, σάν πνευματικοὶ λέοντες, πρὸς Σᾶς προσωπικά· καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰδικότερα: «Οὐκ ἀρνησόμεθα σε, φίλη Ὁρθοδοξία! Οὐ ψευσόμεθα σε, πατροπαράδοτον σέβας.

Ἐν σοὶ ἐγεννήθημεν ἐν σοὶ ζῶμεν καὶ ἐν σοὶ κοιμηθήσόμεθα. Εἰ δὲ καὶ καλέσει καιρὸς καὶ μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξόμεθα». (Ἰωσήφ Βρυέννιος).

Μερική έποψη της αθούσης κατά την έορτήν.

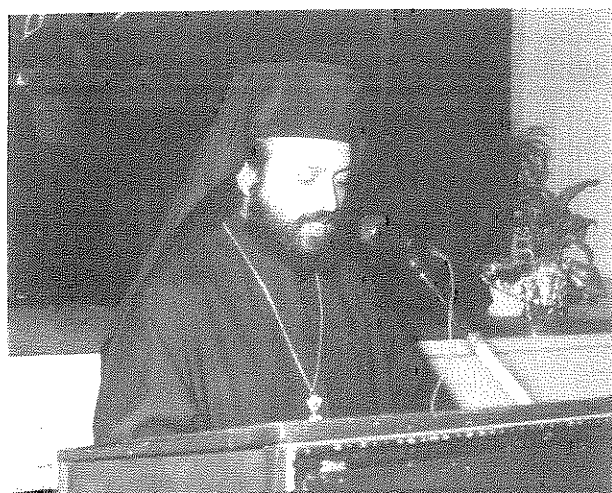
Στιγμιότυπον εμφανίζον Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς ἐν τῇ Αἰθούσῃ Κίμωνος Ράλλη Πειραιῶς.

Ἐνα δεύτερον στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν προσελθοῦσαν εἰς τὴν ἐορτὴν.

Στιγμιότυπον από την χορωδίαν με Χοράρχην τόν κ. Μ. Μακρήν.

Ὁ Ἀρχ/της Χ. Ἀγγελόπουλος ὁ κύριος παρουσιαστής κατὰ τήν ἐορτήν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τήν αἴθουσαν Κ. Ράλλη, Πειραιῶς.

Ὁ Νομικός Σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Ἐκκλησίας κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος χαιρετίζων μέ ἰδιαίτεραν ἐξέφραση τήν θρησκευτικήν πανήγυριν τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ανεγνωρισμένον Σωματείων
ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΤΗΛ. 3628-280
ΑΘΗΝΑΙ

Εν Αθήναις τῇ 4ῃ Μαρτίου 1988 (ν.ημ.)

Αριθ. Πρωτ.

Π Ρ Ο Σ Κ Λ Η Σ Ι Σ
ΕΤΗΣΙΑΣ ΤΑΚΤΙΚΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ

Δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του ημετέρου Σωματείου καλούνται τα μέλη αυτού εις την ετησίαν τακτικήν γενικήν Συνέλευσιν, την 21ην Μαρτίου 1988 (Νέον Ημερολ.), ημέραν Δευτέραν και ώραν 9ην π.μ., εν τοις γραφείοις του (Αθήναι, Κάνιγγος 32), με θέματα ημερησίας διατάξεως:

1. Επικύρωσις των Πρακτικών της προηγουμένης ετησίας γενικής τακτικής συνελεύσεως.
2. Λογοδοσία του Διοικητικού Συμβουλίου επί των πεπραγμένων αυτού της χρήσεως 1987.
3. Ανάγνωσις της Εκθέσεως της Εξελεγκτικής Επιτροπής χρήσεως 1987.
4. Έγκρισις του Απολογισμού χρήσεως 1987.
5. Ψήφισις του Προϋπολογισμού χρήσεως 1988
6. Διενέργεια αρχαιρεσιών προς ανάδειξιν Νέου Διοικητικού Συμβουλίου και Νέας Εξελεγκτικής Επιτροπής.

Εις περίπτωσιν μη επιτεύξεως της νομίμου απαρτίας, θα παραγματοποιηθή η Συνέλευσις την επομένην Δευτέραν, 28ην Μαρτίου 1988 (ν.Ημερ.), εις τον αυτόν τόπον και χρόνον και με τα αυτά θέματα ημερησίας διατάξεως, άνευ νέας προσκλήσεως, όσα και αν παραστώσιν μέλη.

Οι επιθυμούντες να εκλεγούν ως μέλη του Διοικ. Συμβουλίου και της Εξελεγκτικής Επιτροπής, οφείλουν να υποβάλλουν τω Προέδρω, εν τοις γραφείοις, δήλωσιν υποψηφιότητας έξι (6) ημέρας προ της χρονολογίας της συγκλήσεως της Συνελεύσεως, ήτοι μέχρι και της 16ης Μαρτίου 1988 (ν.ημ.) ημέρας Τετάρτης και ώρας 2ας μ.μ., συμφώνως τω άρθρω 21γ του Καταστατικού, δια την έγκαιρον σύνταξιν του Πίνακος Υποψηφίων και εκτύπωσιν των ψηφοδελτίων. Αρμόδιος προς παραλαβήν των δηλώσεων υποψηφιότητας ο υπάλληλος κ. Κ. Κατσαγώνης. Προς διευκόλυνσιν των υποψηφίων θα υπάρχη έντυπον, προς συμπλήρωσιν και υπόγραφον, Εκπρόθεσμος δήλωσις δεν θα γίνει δεκτή.

Δια το ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ο Αναπλ. Γεν. Γραμματέας

Ο Πρόεδρος
[Signature]
Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιώς και Σαλαμίνος
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

[Signature]
Αρχι. Χρ. Ιωάννου

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Μητρόπολις Πειραιώς καὶ Σαλαμῖνος ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ, ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ

Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου ἐπανηγύρισεν ἡ γραφικὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου ἐν Σαλαμῖνι. Ὁ καλὸς καὶ ἀπλὸς μοναχὸς Νεκτάριος, ἡγωνίσθη διὰ νὰ μεγαλύνῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου ἐπὶ ὀνόματι τοῦ ὁποίου τελεῖται ἡ πανήγυρις.

Μὲ ἱεουργοὺς τὸν π. Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον καὶ π. Δαμασκηνὸν καὶ μὲ ἱεροψάλτας τοῦ Ι. Ν. Ἀγ. Σπυρίδωνος Σαλαμῖνος, ἡ εορτὴ ἔλαβεν ἰδιαιτέραν χάριν. Ἐξωδίκως πληροφορούμεθα, πῶς οἱ ἀνωτέρω ἱεουργοί, φαίνονται, συνεχισταὶ τοῦ ἔργου ποῦ ἔχει ἐπιτελέσει ἐπὶ ἐξήκοντα ἔτη ὁ παλὸς καὶ ἱκανὸς μοναχὸς π. Νεκτάριος.

Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὠμίλησεν ὁ κος Χρ. Χαλβατζῆς, ὁ ὁποῖος ὑπενθύμισε εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, πῶς ὅταν ὁ Ἀββᾶς Σισῶης ἠρωτήθη διὰ τὸν Ἀγ. Ἀντώνιον εἶπεν: «Ἐὰν εἶχε *ένα καὶ μόνον λογισμόν ὡς τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου* θὰ *ἐγένετο ὁλος πυρ*». Μ' αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν καὶ τὸν χαρακτηρισμὸν θὰ πρέπη νὰ γνωρίζωμεν πῶς ὁ Ἀγ. Ἀντώνιος εἶναι μέγας ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ ἡ Ἐκκλησία μας.

Ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς ἁγίας εἰκόνος περὶ τὴν Μονήν, καὶ παρετέθη εἰς αὐτὴν τράπεζα ἀγάπης ἐῖ ἢν παρεκάθην ἐκτὸς τῶν Ἱερῶν οἱ ἱεροψάλται Περδικούρης, Δ. Χατζῆς, καὶ οἱ Ἐπίτροποι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ι. Ν. Ἀγ. Σπυρίδωνος Σαλαμῖνος. Εὐχόμεθα πάντοτε εἰς τὸν γηρεὸν π. Νεκτάριον νὰ τὸν ἀξιώνῃ ὁ Θεὸς νὰ ποιῇ ἔργα εὐάρεστα εἰς τὸ Θεὸν καὶ τὸν κατάξίωσιν τῆς Ἐπουρανίου Βασιλείας Του.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς εἰς Μοῦλκι

Τὴν 2αν Φεβρουαρίου κυριώνυμον ἡμέραν τῆς Ὑπαπαντῆς, ἐπανηγύρισε ἡ Μονὴ τῆς Ὑπαπαντῆς εἰς Μοῦλκι τῆς Σαλαμῖνος, μὲ βυζαντινὴν μεγαλοπρέπειαν.

Παρακλήσει τοῦ οἰκείου ποιμενάρχου κ.κ. Γερωντίου, ἐλειτούργησεν ὁ Ἅγιος Φθιώτιδος κος Καλλίνικος, πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν π. Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον καὶ τοῦ πνευματικοῦ του τέκνου π.

Δαμασκηνόν. Ἡ ἀκολουθία διήρκεσεν περὶ τὰς τέσσαρας, ὥρας μὲ δεξιὸν ἱεροψάλτην τὸν χαρισματοῦχον κον Ἰωάννην Συμεωνίδην, καὶ ἀριστερὸν κον Ἰωάννην Περδικούρην ἀμφοτέρους πλαισιούμενους ἀπὸ ἐκλεκτοὺς βοηθοὺς. Ὁ ἱεουργῶν κος Καλλίνικος, ἐξεχώρησεν τὸν λόγον εἰς τὸν κον Χρ. Χαλβατζῆν, ἀναγνώστην, ὁ ὁποῖος ὠμίλησεν διὰ τὸν τεσσαρακονθήμερον Ἰησοῦν τὸν ἐμφανισθέντα εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ πᾶσαν οἰκονομίαν. Κατ' αὐτὴν ὁ δίκαιος Συμεὼν ἐνηγκαλίσθη τὸν Κύριον, καὶ τὸν ἠυχάριστῆσε διότι κατηξιώθη νὰ ὑπαντήσῃ τὸν Παντοκράτορα. Ἐπίσης ἐκεῖ καὶ ἡ Προφήτις Ἄννα Φανουήλ, ἔκανε πλήρη ὁμολογίαν ἐνώπιον πάντων ὅτι τὸ βρέφος εἶναι ὁ Γενεσιουργὸς τοῦ Παντός, καὶ αὐτὸ σημαίνει τὸ «ἀνθρωπολογεῖτο» ποῦ ἀναφέρει τὸ Εὐαγγέλιον. Κατὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ὁ Ἅγιος Θαυμακοῦ κος Καλλίνικος κατὰ τὴν ὥραν τῆς διανομῆς τοῦ ἀντιδώρου ὠμίλησεν πατερικῶς πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα καὶ ἔδωκε τὰς καταλλήλους παραινήσεις. Ἡκολούθησεν ἡ λιτάνευσις τῆς Ἁγίας Εἰκόνος ἐν μέσῳ ψαλμωδιῶν καὶ ἀνακρούσεως τοῦ ταλάντου τῆς Μονῆς. Μετὰ ἀπὸ τὴν λιτάνευσιν ἐπηκολούθησεν πλουσία τράπεζα εἰς ἣν παρεκάθην ἐκτὸς τοῦ Ἱερατείου καὶ τοῦ τότε ἀφικθέντος π. Γερωντίου Λουδάρου, οἱ ἱεροψάλται, οἱ Ἐπίτροποι τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος κ. Χρῆστος Σακελλάρης καὶ Πέτρος Σαλισβουράκης καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν ὁποίων ἡ στήλη ἀδυνατεῖ νὰ νράσῃ τὰ ὀνόματα.

Ἀξίζει δίκαιος ἐπαινος εἰς τὴν Γερωντίαν Συγκλητικὴν καὶ τὰς ἀδελφὰς τῆς Μονῆς αἱ ὁποῖαι ἀκούραστοι, προσέφερον τὴν ἀγάπην των εἰς ὅλους τοὺς παρευρεθέντας ποῦ ἐμετροῦντο εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ

Τὴν 12-12-87 κυριώνυμον ἡμέραν τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος τοῦ Θαυματουργοῦ ἐπανηγύρισεν μὲ βυζαντινὴν μεγαλοπρέπειαν ὁ Μητροπολιτικὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος Λαμίας μὲ τὸν ἐπιχώριον Ἱεράρχην κον Καλλίνικον καὶ μὲ συμμετοχὴν τοῦ

Ἁγίου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, πλαισιουμένων ἀπὸ πλήθους ἱερατείου, ὄχι μόνον τῆς Μητροπόλεώς του ἀλλὰ καὶ τῆς Θεσσαλονίκης, Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Πλήθη Λαμιωτῶν κατέκλυσαν τὸν Ἱερὸν χώρον καὶ ἠυχήθησαν εἰς τὸν ἄξιον Ἀρχιερέα ἔτη πολλὰ πλήρη ἀγάπης καὶ θείας ἀπλότητος. Κατὰ τὴν λειτουργίαν ὠμίλησεν ὁ Θεοσ/νίκης κος Εὐθύμιος μὲ ζέοντα παλμόν, ὁ δὲ ἅγιος Θαυμακοῦ κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἀντιδώρου, ὡς συνηθίζει, ἀπηύθυνε παραινέσεις πρὸς τὸ πλήρωμά του ὅτι πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἔτοιμον, ἐν ἐξομολογήσει, νὰ κοινωνῇ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων εἶπεν ὁ ὁποῖος παρίσταται ἐνώπιόν μας ἐπευλογεῖ τὴν προσπάθειαν τῶν ΓΟΧ Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖοι μὲ πνεῦμα θυσίας κρατοῦν, τὴν πατρῶαν παράδοσιν καὶ ἀποτελοῦν ἰδιαίτερον ζηλευτὸν Ἐκκλησιαστικὸν σῶμα.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας παρετέθη τράπεζα ἀγάπης, ὄχι μόνον εἰς τὸν κληρὸν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους τοὺς παρευρεθέντας χριστιανούς, ἐν πνεύματι χαρᾶς καὶ ἀγαλιάσεως.

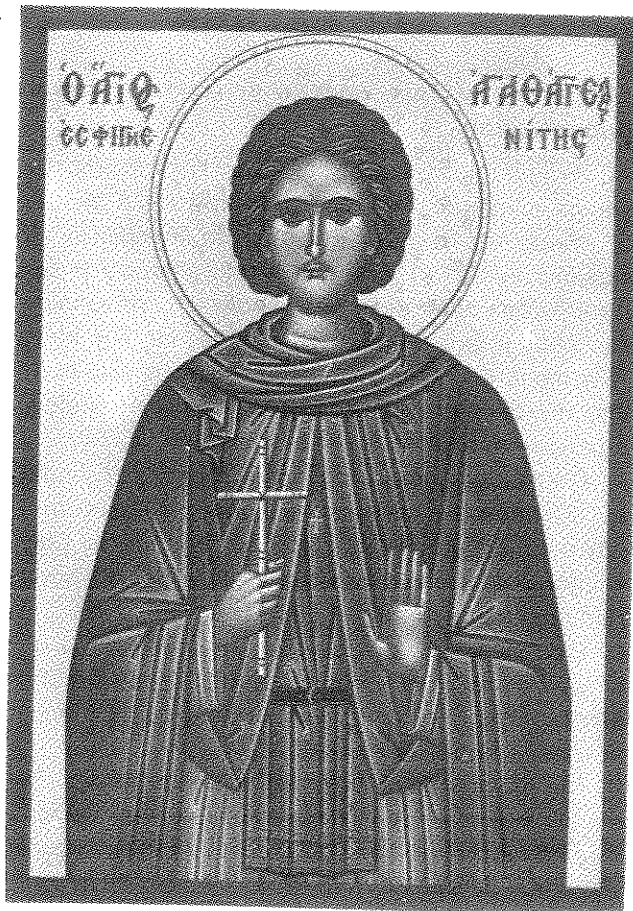
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ

Κατὰ τὴν 6ην Ἰανουαρίου 1988 ἑορτὴν τῶν ἁγίων Θεοφανείων, ταῦτα ἔλαβον χώραν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Στυλίδος χοροστατοῦντος τοῦ ἁγίου Φθιώτιδος κου Καλλινίκου ἐν μέσῳ πυκνοῦ καὶ σεπτοῦ ἐκκλησιάσματος. Τὴν ὅλην ἑορτὴν ἐπλασίωσε καὶ ἡ φιλαρμονικὴ μὲ ῥοσηκευτικὰ ἔμβατήρια, προσδίδουσα οὕτω ἀνάλογον χαρὰν καὶ μεγαλεῖον. Κατόπιν ἐπηκολούθησε ἡ καθιερωμένη ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας. Μετὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ ἁγιασμόν τῶν ὑδάτων, οἱ πιστοὶ ἐπέτρεψαν εἰς τὰς οἰκίας τοὺς πλήρεις χαρᾶς καὶ ἀγαλιάσεως.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

ΑΓΙΟΣ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΙΤΗΣ

Ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν Αἶνον τῆς Θράκης ὑπὸ γονέων εὐσεβῶν, ἐν ἔτει 1800. Διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος ὠνομάσθη Ἀθανάσιος.

Πολύ νέος ἔμεινεν ὀρφανὸς ἐκ πατρὸς. Διὰ νὰ οἰκονομήσῃ τὰ πρὸς τὴν ζῆν προσελήφθη ὡς ἐργάτης εἰς πλοῖον. Ἐπεὶ κατέληξεν εἰς τουρκικὸν πλοῖον.

Διὰ τῆς βίας οἱ ἀγαρηνοὶ κατάρθωσαν νὰ ἐξωμώσῃ, φεῦ, τὴν Ἀληθινὴν Πίστιν τῶν Χριστιανῶν.

Μεταμεληθεὶς διὰ τὴν πράξιν του, ἐκλαίεν συνεχῶς.

Μὴ ἀναπαυόμενος λόγῳ τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως, ἀνεχώρησεν εἰς Ἄγ. Ὅρος. Ἠξιώθη νὰ ἴδῃ τὴν Θεοτόκον, ἣτις τὸν ἐνεθάρρυνεν πρὸς τὸ ποθητὸν τοῦ μαρτύριον. Ἐγκατεστάθη εἰς Ἱ.Μ. Ἐσφιγμένου ὅπου οἱ πατέρες τὸν ἐδέχθησαν μετὰ χαρᾶς. Ὁ Ἡγούμενος τὸν παρέδωκεν εἰς τὸν ἐνάρετον Γέροντα Π. Γερμανόν πρὸς κατήχησιν καὶ προετοιμασίαν διὰ τὸ μαρτύριον. Ἐκάρη Μεγαλόσχημος Μοναχὸς εἰς τὴν Ἱ.Μ. Ἐσφιγμένου.

Μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἡγουμένου καὶ συνοδείᾳ τοῦ διδασκάλου τοῦ Γερμανοῦ, μετέβη εἰς Σμύρνην διὰ νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Χριστὸν παρρησίᾳ.

Μὴ δυνάμενοι οἱ ἀγαρηνοὶ νὰ μετατρέψουν αὐτόν, ἐκοψαν τὴν τιμὴν κεφαλῆς του τὴν 19ην Ἀπριλίου 1819, ἐνῷ διήνυεν ἡλικίαν 19 ἐτῶν.

Τὸ Ἱερὸν Λείψανόν του ἐτέλεσεν πολλὰ θαύματα. Μετὰ τὴν ἀνακομιδὴν, τὸ Ἱ. Λείψανον ἔλαβεν ἡ Ἱ.Μ. Ἐσφιγμένου.

Ὅταν, τὸ 1974, ἐδιώκετο ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου ἀπὸ τοὺς λατινόφρονος Οἰκουμενιστάς, τὰ Ἁγ. Λείψανα τοῦ Ἁγ. Ἀγαθαγγέλου ἀπέπνευσαν ἄρρητον εὐωδίαν, ὅπως καὶ ἕως σήμερον.

Ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου ἐκδίδεται Ἀγιορειτικὸν περιοδικόν.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἡνεωκταί (Ἑκκλ. ὑμολογία).

Ἡδὴ βαδίζομεν πρὸς τὴν ἀγίαν τεσσαρακοστὴν γοργῶ τῷ βήματι, καὶ ὅλοι μας πρέπει νὰ ἀναμετρήσωμεν τὰς δυνάμεις μας, πῶς θὰ δυνηθῶμεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ Στάδιον, ἔχοντες ἀνεπαρκῆ πνευματικὸν ὅπλισμόν. Φέρομεν, ἄραγε, τὴν πανοπλίαν τὴν ὁποίαν ἀναγράφει ὁ Θ. Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους 6.17 ἐπιστολὴν τοῦ «θώρακα δικαιοσύνης, θυρεὸν πίστεως, περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου, μάχαιραν πνεύματος»;

Ποῦ ἔχομεν ἀφήσει τὴν περικεφαλαίαν, ἡ ὁποία ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας λέγεται κράνος; Μήπως κρέμαται εἰς καμμίαν γωνίαν τοῦ οἰκοδομήματός μας, καὶ ἤδη ἄρχισε ὁ χρόνος νὰ ἐπιφέρῃ «φθορὰν» λόγῳ τοῦ παροπλισμοῦ της;

Ποῦ εἶναι ὁ θώραξ δικαιοσύνης ποῦ ἐπάνω σ' αὐτὸν θὰ ριφθοῦν τὰ πεπυρωμένα βέλη τοῦ Βελιάρ; Μήπως ὑπάρχουν κενά, ποῦ εὐκόλως αὐτὸς ὁ παμπόνηρος μπορεῖ νὰ στοχεύῃ;

Καὶ τέλος ποῦ ἡ μάχαιρα τοῦ πνεύματος, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ μὴν τὴν ἀποχωρίζωμεθα. Ἄλλως πῶς θὰ δυνηθῶμεν νὰ εἰσέλθωμεν διὰ τὴν «μονομαχήσωμεν» μὲ τὸν Ἀντίχριστον;

Ἀλλὰ γράφοντας, τὸ «μονομαχήσωμεν» ἀμέσως ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν ὅτι πάντοτε ὁ χριστιανὸς δὲν «μονομαχεῖ μόνος του» εἰς αὐτὸν τὸν ἀγῶνα, διότι πάντα κοντὰ του βρίσκεται ὁ ἀθλοθέτης Χριστὸς ὁ ὁποῖος τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῖ καὶ μᾶς ὁδηγεῖ ἀσφαλῶς εἰς θετικὴν ἐπιτυχίαν κατὰ τοῦ προαιωνίου ἔχθρου μας. Ναί, ἔρχου καὶ βοήθει Κύριε Χωρὶς Σοῦ, εἶναι ἀδύνατον νὰ πράξωμεν ἔστω καὶ τὸ ελάχιστον.

«Τερερέμ» (Ἀγγελικὸς Ὑμνος)

Μὲ αὐτὸν τὸν ἀπατηλὸν τίτλον ἀπετόλμησε γνωστὸς σεναριογράφος νὰ ἐμφανίσῃ τὸ Τερερέμ ὡς δῆθεν ἔργον φιλόθρησκον, τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ εἰς τὸν θεατὴν μεταθανάτιους προβληματισμούς, καὶ ἐρωτήματα.

Φίλος τῆς στήλης ποῦ εἶναι καὶ φίλος τοῦ σωστοῦ κινηματογράφου, μᾶς τὸ ἐχαρακτήρισε ὅτι ἦταν μιὰ σωστὴ ἀπάτη, διότι ἀντὶ ἔργου ποῦ προβληματίζει τὸν θεατὴν διὰ τὴν ἐνυπάρχουσαν αἰωνιότητα εἶναι καθαρῶς ἔργον ποῦ προβληματίζει τὸν θεατὴν, ἐὰν ἔχει ἐν τῇ καρδίᾳ του τοιοῦτον προβληματισμόν, περὶ τοῦ ἀντιθέτου. Σωστὸς ξεθεμελιωτὴς πάντων τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ! Διακωμωδεῖ

τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας. Γνήσιον τέκνον τῆς ὑπαρχούσης καταστάσεως ἀγωνίζεται πῶς νὰ ρίψῃ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὄσια εἰς τοὺς «κύνας». Μὰ ὅπως, μᾶς τὸ χαρακτήρισε ὁ φίλος, θὰ τὸν φάῃ καὶ αὐτὸν τὸ σκοτάδι, γιατί εἶναι φοβερὸς ὕβριστὴς τοῦ Ναζωραίου, «καὶ Θεός, οὐ μυκτηρίζεται».

Ο ΤΟΥΡΚΟΣ ΟΖΑΛ ΜΗΝΥΕΙ!.....

Δὲν ὑπάρχουν ἀγνοούμενοι πατριῶται Κύπριοι ἐν Τουρκίᾳ καὶ οἱ φυλακὲς εἶναι ἀνοκτὲς νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ἀλήθεια τῶν λεγομένων του!!

Ὡστε κοντὰ δύο χιλιάδες ἄνθρωποι ἐξηφανίσθησαν; Φοβερόν γι' αὐτοὺς ποῦ περίμεναν νὰ δοῦν τὰ παιδιὰ τους καὶ τοὺς ἄνδρες τους! Τί εἶδους φιλία θὰ κάμωμεν μὲ τοὺς ἐγκληματίες; Καὶ πῶς θὰ πηγαινοερχόμαστε εἰς τὴν Ἀγκυραν μὲ τέτοια μαντάτα; Λένε πῶς εἶναι ἐξηυγενισμένοι καὶ θέλουν νὰ μποῦν εἰς τὴν Κοινὴν Ἀγοράν; Καὶ βέβαια διὰ μέσου τῶν αἰώνων, λόγῳ τῆς ἀμαρτίας μας, μᾶς σφάζουν οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Μωάμεθ. Θὰ εἴμαστε πάντοτε οἱ «Γκιαοὺρ» (ἄπιστοι) γι' αὐτούς! Δὲν εἶναι μακριὰ ἡ γενοκτονία τοῦ ἐνός καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου τῶν Ἀρμενίων (τὴν ὁποίαν ἀρνοῦνται) οὔτε τὸ φοβερόν ἐγκλημα τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ ἐκπατρισμοῦ τῶν Ἑλλήνων!

Γι' αὐτὸ καλοῦ κακοῦ ἃς κρατοῦμεν πάντα καὶ ἓνα «ξύλον» ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τὸ ρητὸ τῶν πατέρων μας».

«Τὸν Τοῦρκο κάνεις φίλο κράτα καὶ ἓνα ξύλο»

Ὁ Θεὸς ἃς μᾶς ἐλέησῃ, διότι εἴμαστε ...μακριὰ Του!

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΗΣ ΡΑΦΗΝΑΣ

Ἐτερμάτισαν ἄδοξα τὴν ζωὴν τους αὐτοκτονούντες αὐτὰ τὰ τέσσερα ἀδελφία εἰς τὴν Ραφήνα, γιατί γέρασαν καὶ ἡ ἀγωνία τῶν γηρατειῶν τοὺς παράδερνε!

Καὶ ἔτσι ἄδοξα πᾶνε κατευθείαν εἰς τὸν Ἅδην τέσσαρες ψυχές, ἀλλὰ «ἀνερμάτιστες» ψυχικά. Δὲν εἶχατε ἀκούσει τίποτα περὶ ἐλέους Θεοῦ καὶ ὅτι ἀναμένει τὸν ἄνθρωπον κρίσις μετὰ θάνατον; Δὲν σᾶς εἶπαν τίποτε οἱ γονεῖς ὅτι ἀναμένει τὸν ἄνθρωπον τελικὴ κρίσις; Φοβερόν τὸ ἐγκλημα, μοιραῖον καὶ ὀλέθριον γιὰ τὰς ψυχὰς σας.

Σ' αὐτὰ τὰ χρόνια τῆς ζωῆς σας δὲν ἀκούσατε πῶς καὶ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης ἠυτοκτόνησε καὶ «ἐλάκισε μέσος» ὅπως ἀναγράφουν οἱ Πράξεις. Θέλετε νὰ συνταυτίσετε τὸν ἑαυτὸν σας μὲ τὸν Ἰσκαριώτην; Φοβερόν νὰ ξεπέφτῃ κανεὶς ἐως φόρικα εἰς τὰ Τάρταρα τοῦ Ἅδου!

Ἀπλαῖ, καλαὶ δημοσιεύσιμοι Συνεργασίαι

Μακάριοι οἱ πραεῖς ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουν τὴν Γῆν. (Ματθ. 5.5).

Τρίτον κρίκον εἰς τὴν χρυσὴν ἀλυσίδα τῶν μακαριστῶν ἔθεσε ὁ Κύριος τὸν μακαρισμὸν τῶν πραέων.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἀναφέρει τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικόν γιὰ τὸν Μεγάλον Κωνσταντῖνον. Σέ μία ἐξέγερσι τὰ πλήθη πετροβόλισαν ἓνα ἀγαλμὰ του, καὶ τοῦ παραμόρφωσαν τὸ πρόσωπον,

Οἱ αὐλικοὶ του καὶ πολλοὶ ἀσφαλῶς ἄλλοι κόλακες ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ ζητήσουν τὴν τιμωρίαν τους. Ὅλοι ἐπερίμεναν νὰ ἐξοργισθῇ ὁ προσβληθεὶς Βασιλεὺς καὶ νὰ ἐπιβάλῃ αὐστηρὲς ποινές.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἀφοῦ ἐψιλάφησε τὸ πρόσωπόν του εἶπε μέ ἡρεμία καὶ πραότητα.

Ἐγὼ δὲν βλέπω καμμιὰ πληγὴ στό πρόσωπό μου, παρακαλῶ νὰ μὴν τιμωρηθῇ κανένας.

Καὶ ὁ ἱερός Χρυσόστομος καταλείγει αὐτὸς εἶναι ἀληθινὸς Βασιλεὺς, γιατί μπορεί νὰ κυριαρχήσει στόν ἑαυτό του καὶ νὰ συγκρατήσῃ τὸν θυμὸ του.

Γνώρισμα τοῦ Πνευματικοῦ καὶ Ἀναγεννημένου ἀνθρώπου εἶναι ἡ πραότης ἡ ἀξιοζήλευτη αὐτὴ ἀρετὴ **εἶναι καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.**

Ἀμέσως μετὰ τοὺς θεμελίους λίθους τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς ἠθικῆς εὐαισθησίας ἔθεσε ὁ Κύριος τὴν πραότητα.

Μακάριοι οἱ πραεῖς ὡς μελετήσουμε ὅμως τὸν Εὐαγγελιστὴ Ματθαῖο στό 5 κ. στ. 5 καὶ ὡς συζητήσουμε γιὰ νὰ δοῦμε **ποιοὶ εἶναι οἱ πραεῖς**, μήπως εἶναι οἱ κουτοὶ ἢ μήπως εἶναι ἡ πραότης ἀδυναμία ἢ μήπως εἶναι ἡ πραότης ἀναισθησία.

Πραεῖς εἶναι ὅσοι κατέχουν τὴν ἀρετὴ τῆς πραότητος, ὅσοι φέροντε μέ ἡμερότητα καὶ ἐπιείκεια, στίς σχέσεις τους μέ τοὺς συνανθρώπους τους.

Πραεῖς εἶναι οἱ ἥσυχοι καὶ ἡπιοι καὶ εἰρηνικοὶ αὐτοὺς πού δὲν τοὺς καταλαμβάνει ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργή. Οἱ μὴ ἔχοντες εἰς τὴν ψυχὴν των χολὴν πικρίας, οἱ συγκρατοῦντες τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργήν, ὅταν ὑβρίζονται, περιφρονοῦνται ἀδικοῦνται κακοποιοῦνται καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀντιμετωπίζουν μέ πραότητα. Μερικοὶ νομίζουν πῶς μέ τὴ φωνὴ καὶ τὸν θυμὸ θὰ ἐπιβληθοῦν καὶ θὰ κερδίσουν τίς ὑποθέσεις των ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι πλάνη μεγάλη, οἱ κραυγές, οἱ θυμοὶ σάν ἀποτέλεσμα ἔχουν τὸ χάσιμο τῶν ὑποθέσεων καὶ ὄχι τὴν ἐπιτυχίαν.

Ὁ θυμῶδης δὲν μπορεῖ ποτέ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ δίκιο του. Ἡ ταραχὴ καὶ ὁ θυμὸς, τοῦ ἀφεροῦν τὴ διαύγεια τοῦ πνεύματός του.

Λέγεται πῶς στὸν μεσαίωνα ἓνας ἄνθρωπος, τοῦ λαοῦ ἀπλοϊκὸς συνήθιζε νὰ παρακολουθῇ τίς δημόσιες συζητήσεις ἐνός καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, πού γίνονταν στὴν Λατινικὴ Γλῶσσα. Κάποτε τὸν ρώτησαν πῶς ξεύρεις ποῖος ἀπὸ τοὺς συζητητὰς ἔχει δίκιο ἀφοῦ δὲν ξεύρεις λατινικά; καὶ ἐκεῖνος μέ ἀπλότητα ἀπάντησε ὅποιον βλέπω νὰ ὀργίζεται νὰ θυμῶνῃ, καταλαβαίνω ὅτι δὲν ἔχει δίκιο, ἡ ταραχὴ καὶ ὁ θυμὸς ἀφαιροῦν τὴν διαύγεια τοῦ πνεύματος· ἐπάνω στὴν ταραχὴ δὲν ξεύρει τί κάνει ὁ θυμῶδης, ἀντίθετα ἡ ἡρεμος ὑπομονὴ τοῦ πράου ἡ μαλακὴ ἐπιμονὴ τοῦ πράου εἶναι ἱκανὴ νὰ ὑπερνικήσῃ ἐμπόδια νὰ δαμάσῃ τοὺς πλέον ἀτίθασους χαρακτηριστὰς καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ τελικῶς.

Τὸ νερό εἶναι τόσο μαλακὸ καὶ ἀπαλὸ μέ τόσην εὐκαμψία παραμερίζει τὸ πρῶτο ἐμπόδιο καὶ ὅμως ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνέρχεται κυριεύει σιωπηλῶς ἐκτάσεις μεγάλας πλημυρίζει καὶ δὲν μποροῦν νὰ τὸ συγκρατήσουν φράχται.

Ἔτσι καὶ ὁ πρᾶος μέ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὴν σιωπηλὴν ἀλλὰ μεγάλην δύναμιν του τὴν χρησιμοποιεῖ μόνον πρὸς τὸ Ἀγαθόν καὶ οὐδέποτε πρὸς κακὸν σκοπὸν. Ἀπεναντίας ὁ θυμῶδης εἶναι κουραστικὸς γιὰ τὸ περιβάλλον του, ἐνῶ ἀντίθετα ὁ πρᾶος εἶναι πηγὴ εὐλογίας καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τὸ περιβάλλον του.

Δὲν εἶναι λοιπὸν οὔτε ἀδυναμία οὔτε ἀναισθησία ἡ πραότης, **ἀλλὰ** εἶναι ἀπελευθέρωσις ἀπὸ τὴν **ἀμαρτίαν**, εἶναι δύναμις **τῆς ψυχῆς** πού ἐπιβάλλεται σέ πᾶσαν ἄτακτον ὀρμὴν καὶ θυμὸν καὶ κακὴν ὀργίλην διάθεσιν **εἶναι ἡ ἡρωϊκὴ ἀνδρεία πού κατορθώνει τὴν νίκην (τὴν πασῶν νικῶν πρώτην τε καὶ ἀρίστην)** τὴν νίκην τοῦ ἑαυτοῦ μας τὴν νίκην αὐτὴν που μᾶς ἄφησε ὁ **Κύριος παρακαταθήκη.**

Πρᾶος καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ. Ἡ πραότης λοιπὸν δὲν εἶναι ἀδυναμία ἀλλὰ εἶναι δύναμις δραστικὴ καὶ ἀκατάβλητη.

Ἐνα μεσημέρι ὁ ἄνδρας μου διηγεῖται ἡ πιστὴ σύζυγος ἦταν στά νεῦρα του. Ἀρπαξε τὸ τραπέζο-μάντηλο μέ ὅλα τὰ πιατικά καὶ τὸ πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸν κῆπο, ὁ Θεὸς μέ βοήθησε καὶ διετήρησα τὴν ψυχραιμίᾳ μου. Μέσα μου προσευχόμενα θερμά. Στίς ἀρχές δέ μίλησα καθόλου. Ὑστερα πλησίασα καὶ μέ πραότητα καὶ ἀγάπη τοῦ εἶπα μὴ στενοχωρῆσαι γιὰ ὅτι ἐγίνε διορθώνεται. Συντετριμμένος ἐκεῖνος ἔπεσε σέ συλλογὴ. Ἀργό-

τερα ώμολογοῦσε, μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση, ἡ στάσι τῆς γυναίκας μου μέ πόση ἡρεμία καὶ πραότητα φέρνεται σέ μένα τό θηρίο.

Πραεῖς λέγονται οὐχ οἱ μηδόλως ὀργιζόμενοι οἱ τοιοῦτοι γὰρ ἀναίσθητοι ἀλλ' οἱ θυμόν μέν ἔχοντες κρατοῦντες δέ καὶ ὅτε δεῖ ὀργιζόμενοι ὡς καὶ Δαυὶδ εἶπε ὀργίσεσθε καὶ μὴν ἁμαρτάνετε (**θεοφύλακτος**). **Καὶ τό ἐρώτημα εἶναι πῶς ἀποκτᾶται ἡ πραότης:**

Πρῶτα πρῶτα νά κτυπίσουμε τήν ρίζα τοῦ κακοῦ ποῦ εἶναι μέσα μας καὶ αὐτό εἶναι τό ἐγώ μας ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός μας, ἡ ἔλλειψις ψυχικῆς καλλιέργειας.

Κάποιος Μοναχός ποῦ ἦταν θυμώδης πάντα γιά νά δικαιολογήσῃ τόν ἑαυτό του ἔλεγε πῶς ἐφταιγαν πάντα οἱ ἄλλοι καὶ ἀπεφάσισε νά φύγῃ ἀπό τό μοναστήρι, ἀλλά καὶ ἐκεῖ ποῦ ἐπῆγε ἔπιασε πάλι τόν ἑαυτό του μέ τό παραμικρό νά θυμῶνῃ καὶ τότε ἐκατάλαβε πῶς δέν τοῦ φταῖνε οἱ ἄλλοι καὶ ἐγύρισε στό κοινόβιό του καὶ ἀναζήτησε στόν ἑαυτό του τήν αἰτία τοῦ κακοῦ νά τήν ξεριζώσῃ. **Ἡτημάσθην καὶ οὐκ ἐταράχθην ἔλεγε ὁ Προφήτης,** τό παράδειγμα τοῦ Κυρίου ὁ ἴδιος μᾶς προτρέπει μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶος εἰμι καὶ ταπεινός τῇ καρδίᾳ (Ματθ. ΙΑ 29).

Ἄς θυμηθοῦμε τό ἐπεισόδιο ποῦ περιγράφει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκάς (εἰς κεφ. Θ. 51 - 56).

Ὁ Κύριος μέ ἡρεμία καὶ πραότητα ἀντιμετώπισε τήν περιφρονητική στάσιν τῶν Σαμαρειτῶν καὶ ἀπεδοκίμασε τήν πρότασι τῶν μαθητῶν ποῦ ζήτησαν τήν παραδειγματική τιμωρία τους: Ἀκόμα κατέχεσθε ἀπό τό πνεῦμα τῆς Π. Διαθήκης τοὺς εἶπε δέν εἰσθε τοῦ δικοῦ μου πνεύματος.

Αὕτῃ ἡ ἐπιτιμητική φράσις τοῦ Κυρίου **οὐκ οἴδατε ποίου πνεύματος ἐστε ὑμεῖς** πόσες φορές δέν θά ταίριαζε καὶ γιά μᾶς.

Σύγχρονος Σχολιαστής ἀναφέρει: Νά εἴμαστε πάντα ἔτοιμοι ψυχολογικά γιά διάφορες ἀφορμές ποῦ μπορεῖ νά μᾶς τύχουν γιά νά μπορούμε νά ἀντιδράσουμε σωστά **«ἡ κάθε ἀδικία περιφρόνηση καὶ κάθε ἀλλαγὴ αἰτίας ποῦ συνήθως μᾶς κάνει καὶ θυμῶνουμε ἐάν τήν ἀντιμετωπίσουμε μέ πραότητα καὶ ἡρεμία γίνεται πνευματικό μας ὠφελος».**

Πολλά ἔχουμε νά ὠφεληθοῦμε ἀκόμα ἐάν προσέξουμε ἀνθρώπους θυμωμένους, ἐξαγριωμένους πρόσωπα ἄγρια ἀποκρουστικῶς καὶ προπαντός ἐάν εἶναι αὐτοὶ προϊστάμενοι, ἐκπαιδευτικοί, γονεῖς, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπους μέ κύρος τό πρόσωπο εἶναι ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς, ὁ **Ἀπόστολος Παῦλος** ὅταν ἀπευθύνεται σέ πνευματικούς ἡγέτες τοὺς προτρέπει **Δίωκε πραότητα,** «ἐν πραότητι παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους». (2 Τιμ. 25) πᾶσαν ἐνδεικνυμένους πραότητα πρὸς πάντας καὶ πάλι τό παρά-

δειγμα τοῦ κυρίου μάθετε ἐπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶος εἰμι πρὸς πάντας. Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιά διάκρισις μεταξύ θυμοῦ καὶ ἱερᾶς ἀγανακτήσεως, βλέπουμε τόν Κύριον νά πέρνῃ τό φραγγέλιον ὅταν ὅταν βλέπει τόν ἱερὸν τόπον τοῦ Ναοῦ σπήλαιον τῶν ληστῶν. Βλέπουμε τόν Μωϋσῆ ποῦ εἶναι πρᾶος, ὅταν ὅμως κατέβηκε ἀπὸ τό ὄρος Σινᾶ καὶ βρῆκε τοὺς ὁμοεθνεῖς του νά προσκυνοῦν τό χρυσό μοσχάρι τόσο θύμωσε καὶ ἔρριξε μέ δύναμι κάτω τίς δύο πλάκες μέ τίς δέκα ἐντολές ποῦ κρατοῦσε καὶ τίς ἔκανε κομμάτια. Ἀλλά ὅταν τόν κακολογοῦν οἱ Ἰσραηλίτες, ὅταν τὰ βάζουν μαζί του, τὰ ἀδέλφια του, τότε παραμένει πρᾶος καὶ εἰρηνικός, καὶ ἐδῶ εἶναι φανερὴ ἡ διάκρισις, ἀνθρωπὸς δυναμικός ἦταν ὁ Μωϋσῆς καὶ μέ ἡγετικά προσόντα ἀλλὰ ἦταν πρᾶος καὶ ταπεινός, θυμῶνει μόνον ὅταν ὑβρίζεται καὶ βλασφημεῖται ὁ Θεός, θυμῶνει μέ τήν ἁμαρτίαν ἀλλὰ συγκρατεῖ τό θυμόν του ὅταν περιφρονεῖται ὁ ἴδιος ὅταν θίγεται τό ἐγώ του. Αὐτό εἶναι τό ἀληθινὸ μεγαλεῖο τῆς πραότητος.

Καὶ τό τρίτο Σημεῖον εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τῶν πράων.

Οἱ Χριστιανοὶ ποῦ διὰ τῆς πραότητος ἐμιμήθηκαν τόν ἅγιον Θεόν ποῦ μέ τόση μακροθυμία ἀνέχεται ἐμᾶς καὶ ἀπέφυγαν τίς φιλονεικίες μέ τοὺς ἐχθροὺς τοὺς καὶ ἐκαλλιέργησαν τήν ἀγάπη καὶ περιπάτησαν ἀξίως τῆς κλήσεως, ἧς ἐκλήθησαν μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, εἶναι ἀδύνατον νά μὴ λάβουν ἀμοιβήν Ἐφεσ. δ. 1—2:

Καὶ ὁ νομοθέτης τῆς πραότητος βεβαιώνει ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τήν γῆ.

Καὶ ἡ ἀμοιβὴ ἀρχίζει ἀπὸ τούτῃ τήν ζωὴ. Μερικοὶ νομίζουν πῶς ὁ πρᾶος χάνει τὰ δικαιώματά του. ὁ **Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει:** «ἐπειδὴ μερικοὶ νομίζουν ὅτι ὁ πρᾶος χάνει ἐνεκα τῆς πραότητός του ὅλα τὰ δίκαιά του, ὁ Χριστὸς ὑπόσχεται τό ἐναντίον βεβαιώνουν ὅτε ὁ μὴ θρασὺς μηδὲ ἀλλαζὼν αὐτὸς ἀκριβῶς κατέχει τὰ κτήματά του μετὰ ἀσφαλείας ὁ δὲ θρασὺς καὶ ἀλλαζὼν πολλάκις ἀποβάλλει καὶ τήν πατρικὴν του περιουσίαν καὶ αὐτὴν τήν ψυχὴν του» ἀλλὰ ἐάν δέν πρόκειται γάρ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ ὁ πρᾶος ἀπολαμβάνει τήν εἰρήνην, τήν ἡρεμία τῆς ψυχῆς. Οἱ πραεῖς εἶναι οἱ μακάριοι οἱ πανευτυχεῖς οἱ ὅποιοι θά κληρονομήσουσι τήν γῆ, τήν καινὴν γῆν καὶ τοὺς καινοὺς οὐρανοὺς.

Μεγίστη τῶν ἀρετῶν ἡ πραότητα λέει ὁ Ἅγ. Βασίλειος **«Διότι ἐκείνη ἡ γῆ ἢ ἐπουράνιος Ἱερουσαλήμ δέν γίνεται κτῆμα τῶν μαχομένων ἀλλὰ τῶν πράων ἀνθρώπων».** Ἄς μᾶς ἀξιῶσῃ καὶ ἐμᾶς ὁ Κύριος νά τόν μιμηθοῦμε καὶ ἔτσι θά κληρονομήσουμε τήν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. **A.A.X.**

**Ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ
Θεοδώρου Μαριόλη
εἰς Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Ἀθανασίου ἐν Μεγ.
Πεῦκῳ.**

Αἰτήσῃ τῶν οἰκείων τοῦ μεταστάντος Θ. Μαριόλη, ἐτελέσθη τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου Ἀθωνίτου ἐν Μεγ. Πεύκῳ, ἐν μέσῳ συγγενῶν καὶ προσωπικῶν φίλων.

Μὲ ἱερουργὸν τὸν ἀδελφόν του Ἁγίου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνοσιν κον Γερόντιον ἐτελέσθη ἐπίσημος δέησις καὶ ἠυχθήθησαν οἱ παρευρεθέντες εἰς τὸν Κύριον ὅπως ἡ ψυχὴ τοῦ Θεοδώρου Μαριόλη ἔχει ἀνάπαυσιν μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπιμνημοσύνης δεήσεως παρετέθη εἰς ὅλους τοὺς παρευρεθέντας τράπεζα παρακλήσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἤγειραν πρόποσιν ὅπως ὁ Κύριος τάξῃ τὴν ψυχὴν τοῦ μακαριστοῦ, ἐν χώρᾳ ζώντων.

ΠΙΣΤΙΣ ΕΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Πολὺς θόρυβος γίνεται τελευταίως, ὁ ὁποῖός πιθανόν νὰ προέρχεται ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς καθολικούς, τοὺς καθολικίζοντας, τοὺς ἀπίστους καὶ ἀπὸ ἄλλους νοσοῦντας πνευματικῶς καὶ κατὰ τὴν πίστιν, ὅτι δῆθεν ἐκ τῆς μεταλήψεως τῆς Θείας Κοινωνίας εἶναι δυνατόν νὰ μεταδοθοῦν ἀσθένειες ἀπὸ ἀνθρώπους πού μεταλαμβάνουν ὄντες ἀσθενεῖς.

Θεωροῦμεν καθῆκον καὶ ὑποχρέωσίν μας νὰ διαφωτίσωμεν τοὺς πιστοὺς, ὅτι Ὁ Δημιουργός, Κυβερνήτης καὶ Συντηρητὴς τοῦ Σύμπαντος Παντοδύναμος Θεός δὲν ἐδημιούργησε μόνον τὸ Σύμπαν καὶ τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὸ ὑλικόν σῶμα τοῦ ὁποῖου ἐνεφύτευσε Πνοήν ἐκ τοῦ Πνεύματός Του διὰ νὰ τοῦ δώσῃ ζωὴν, κάμοντάς τον κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν Του, ἀλλὰ καὶ ἐμερίμνησε νὰ τοῦ παράσχῃ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα ὑλικά ἀγαθὰ συνεχῶς καὶ καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἐπὶ τῆς Γῆς διαβιώσεώς του διὰ τὴν διατήρησίν του εἰς τὴν ζωὴν. Μεταξὺ τῶν κυριοτέρων αὐτῶν ἀγαθῶν, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος εἶναι καὶ τὸ εὐλογημένο νερό.

Γιὰ νὰ ἔχῃ λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος τὸ νερό ἐπλάσε τὸν Ἥλιον, τοῦ ὁποῖου αἱ ἀκτῖνες ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν κοίτην των εὐρισκομένων εἰς τὴν μέσσην ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν Γῆν 149.000.000 χιλιόμετρα καὶ μέ θερ-

μότητα 20.000.000 (βαθμοὺς Κελσίου) διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν Γῆν εἰς τὰ χαμηλὰ ὄρια τῶν 45 βαθμῶν κελσίου καὶ κάτω, δίχως νὰ βλάπτουν τὸν ἄνθρωπον, ἀντιθέτως δὲ νὰ τὸν ζωογονοῦν ποικιλοτρόπως μετατρέποντας τὰς διὰ τροφῶν εἰσερχόμενας εἰς τὸν ὀργανισμόν του προβιταμίνας εἰς βιταμίνας, νὰ θερμαίνουν τὴν Γῆν καὶ τὸν ἄνθρωπον, νὰ βοηθοῦν εἰς τὴν βλάστησιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ φυτικοῦ κόσμου δένδρων φυτῶν κλπ. συνάμα δὲ νὰ γίνεται ἡ ἐξάτμισις τῶν ὑδρατμῶν ἀπὸ τὴν θάλασσαν τοὺς ποταμούς, τῖς λίμνες καὶ ὅλα τὰ ἐλώδη καθαρὰ ἢ μεμολυσμένα μέρη. Ὑπολογίζεται δὲ κατ' ἔτος ἡ ἐξατμιζομένη ποσότης ὕδατος εἰς τὸ ποσὸν τῶν 600 δισεκατομμυρίων κυβικῶν μέτρων.

Μᾶς εἶναι γνωστὸν δέ, ὅτι μέσα στὰ θαλάσσια νερά καὶ τῖς ἀκτὲς τοῦ Πειραιικοῦ κόλπου, ὅπως γίνεται καὶ σὲ ὅλες σχεδὸν τῖς μεγάλες παραθαλάσσιες πόλεις τοῦ κόσμου, ρίπτονται τὰ ἐκ τῶν βόθρων λύμματα διὰ τοῦ ἀποχετευτικοῦ δικτύου τοῦ λεκανοπεδίου Ἀττικῆς πού ἀριθμεῖ περίπου 4.000.000 ἀνθρώπους, ἐκτός τῶν πολυαρίθμων ξένων ἐπισκεπτῶν, τουριστῶν καὶ ἄλλων πού συχνά μᾶς ἐπισκέπτονται.

Ἀναμφιβόλως δὲ μεταξὺ αὐτῶν θὰ ὑπάρχουν καὶ ἀρκετοὶ ἄρρωστοι μέ διαφόρων εἰδῶν ἀρρώστειες, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλες γνωστὲς καὶ ἄλλες ἄγνωστες ἀκόμη, διότι κάθε τὸσον ἐμφανίζεται καὶ ἀνακαλύπτεται κάποια καινούργια ἀρρώστεια, ὅπως ἡ Αἰτζ καὶ κατὰ συνέπειαν τὰ θαλάσσια αὐτὰ νερά θὰ πρέπει νὰ εἶναι μολυσμένα.

Ὁ Πανάγαθος Κύριος ἐρύθμισεν οὕτως ὥστε διὰ τῆς θερμότητος τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων νὰ ἐξατμίζεται τόση περίπου ποσότης ὑδρατμῶν ὥστε θὰ ἠδύνατο περίπου διὰ τῆς μετατροπῆς τῆς ἐν συνεχείᾳ σὲ βρόχινά ὕδατα νὰ ἱκανοποιήσῃ τῖς ἀνάγκες τῶν ἡγαπημένων παιδιῶν Του, τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὴν ὑδρευσιν, πότισμα δένδρων καὶ φυτῶν ἀπαραίτητα διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἐξυπηρετούντων τὸν ἄνθρωπον ζώων. Ἐνῷ δὲ τελειώνει ἡ περίοδος τῆς ἐξατμίσεως, πού γίνεται κατὰ τοὺς θερμοὺς μῆνας τοῦ ἔτους, ἐὰν παρατηρήσωμεν τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξητμίσθησαν περίπου 600 δισεκατομμύρια κυβικῶν ὕδατος θὰ νομίσωμεν, ὅτι τίποτε δὲν λιγόστεψε οὔτε κἂν μᾶς γίνεται ἀντιληπτόν, ὅτι ἡ θάλασσα ἔχασε κάτι ἐκ τοῦ ὄγκου τῆς. Ἐκ τούτου διαφαίνεται καὶ προϋποτίθεται ὅτι ἐὰν ὁ ρυθμὸς τῆς ἐξατμίσεως ἦτο μεγαλύτερος μὲν θὰ ἦτο πιθανόν κατὰ τὴν πτώσιν τῶν ὑδάτων διὰ τῶν βροχῶν νὰ ἐπανέλθῃ ἕνας νέος κατακλυσμὸς ἀπὸ

τὴν ἄλλην δὲ πλευράν, ἐὰν ὁ ρυθμὸς τῆς ἐξατμίσεως ἦτο μικρότερος ἢ ποσότης τῶν διὰ τῶν βροχῶν πιπτομένων ὑδάτων αὕτη δὲν θὰ ἦτο ἐπαρκὴς διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἀνάγκας τῶν ἀνθρώπων.

Ἐξ ἄλλου παρατηροῦμεν, ὅτι ἐνῶ οἱ ἐξατμιζόμενοι ὑδρατμοὶ ἐξατμίζονται καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῶν θαλασσῶν, τῶν λιμνῶν ποταμῶν, πηγῶν, ἐλῶδων περιοχῶν καὶ ἐν γένει ὅλων τῶν ὑγρῶν περιοχῶν κατόπιν συμπακνώνονται εἰς σύννεφα, ὅπως ἡ ἠλεκτροστατικὴ ἐπιστήμη ἀναλυτικῶς καὶ λεπτομερῶς μᾶς πληροφορεῖ, δημιουργώντας διὰ τῆς πιέσεως τῶν μορίων τῶν ἀπὸ τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος ἑτερογενῆ ἠλεκτρικὴν ἐνέργειαν ποὺ προκαλεῖ τὴν αὐτοέλξιν καὶ συμπύκνωσιν τῶν ὑδρατμῶν.

Κατὰ τὴν ἐξατμίσιν ἐνῶ οἱ ἐξατμιζόμενοι ὑδρατμοὶ εἶναι ἐντελῶς ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ ὅλες τῖς ξένες ὕλες καὶ περιέχουν μόνον τὰ στοιχεῖα ποὺ χρειάζονται διὰ νὰ σχηματίσουν τὸ καθαρὸ πόσιμο νερό, δηλαδὴ ὀξυγόνον καὶ ὕδρογόνον καὶ εἰς τὴν ἀκριβῆ ἀναλογίαν ποὺ ἀπαιτεῖται διὰ νὰ γίνῃ τὸ νερό, ἐνῶ ἐξάγονται ἀπὸ ἀκάθαρτα καὶ μολυσμένα νερὰ συγχρόνως γίνεται καὶ ἡ τελεία ἀποστείρωσις τῶν καὶ ἀναβαίνουν οὕτω οἱ ὑδρατμοὶ ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ ὅλα τὰ μικρόβια διὰ νὰ μᾶς ἔλθουν στὴν Γῆν διὰ τῶν βροχῶν εἰς πεντακάθαρον, ὑγεινότατον καὶ ἄνευ μικροβίων νερό.

Πῶς εἶναι δυνατόν λοιπόν, ἐρωτῶμεν τοὺς δυσπιστούντας, ἐνῶ ὁ Κύριος διὰ τῆς Θείας Προνοίας Του ἐφρόντισε νὰ κάμῃ νόμους εἰς τὴν δημιουργηθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ φύσιν, οὕτως ὥστε νὰ διαφυλάττῃ τὰ ἡγαπημένα παιδιὰ Του, τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ τῖς διάφορες ἀρρώστεις, ποὺ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τοὺς μεταδοθοῦν ἐὰν ἐγένετο ἡ οὕτω γενομένη διὰ τῆς ἐξατμίσεως ἀποστείρωσις, δὲν θὰ φροντίσῃ οὕτως ὥστε νὰ μὴν μολυνθῇ ὁ ἄνθρωπος ὅταν μεταλαμβάνῃ αὐτὸ τοῦτο τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Σωτῆρός μας καὶ Θεανθρώπου Υἱοῦ Του; Πόσοι μέχρι τώρα ἐμολύνθησαν; Πόσοι ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς καὶ λοιποὺς κληρικοὺς ποὺ μεταλαμβάνουν συχνότατα μὲ τὴν αὐτὴν λαβίδα ποὺ μεταλαμβάνουν τόσοι ἀσθενεῖς ἀπὸ ὅλες τῖς ἀρρώστειες καὶ τόσοι μελλοθανάτους, καθὼς καὶ εἰς κάθε λειτουργίαν ἐμολύνθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν 1955 περίπου χρόνων, ὅπου μᾶς παρέδωκεν ὁ Κύριος τὰ "Ἀχραντά Του Μυστήρια; Δικαίως θὰ δύναται νὰ ἀπαντήσῃ τις. Οὐτε ἓνας. Ἐὰν πράγματι πιστεύωμεν ὅτι μεταλαμβάνομεν Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ πῶς μποροῦμε νὰ διανοηθοῦμεν, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ μολυνθῶμεν; Ἀντιθέτως ἔχομεν πλείστα ὅσα παρα-

δείγματα ἀνθρώπων ἀσθενῶν, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς Θείας Μεταλήψεως καὶ ἀφοῦ ἐκαθαρίσθησαν καὶ ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας τῶν διὰ τῆς ἐξομολογήσεως εὐρῆκαν τὴν ὑγείαν τῶν. "Ἄς παύσωμεν λοιπὸν ἀκόμῃ καὶ νὰ τὸ σκεπτόμεθα ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ μολυνθῶμεν ἀπὸ τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν καὶ ἄς δοξάσωμεν τὸν Οὐράνιον Πατέρα, Δημιουργὸν καὶ Ἀένανον Εὐεργέτην καὶ δι' αὐτὴν Του τὴν εὐεργεσίαν.

Θὰ μοῦ ἐπιτραπεί νὰ προεκτείνω τὰς παρατηρήσεις μου εἰς ὅλον τὸ κύκλωμα τῆς ἐξατμίσεως καὶ τῶν ὑδατοβροχῶν.

Κατὰ τοὺς φθινοπωρινούς, χειμερινούς καὶ ἀνοιξιάτικους μῆνας γίνονται αἱ βροχαὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν σχετικῶν ψυχρῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν, διότι τὸ ψῦχος δημιουργεῖ τὴν αἰτίαν τῆς ὑγροποιήσεως τῶν ὑδρατμῶν καὶ κατὰ συνέπειαν τῶν βροχῶν.

Ἐὰν λοιπὸν ὅλοι οἱ ἐξατμισθέντες κατὰ τοὺς θερινούς μῆνας ὑδρατμοὶ ὑγροποιοῦντο ὅλοι συγχρόνως καὶ ἐπιπτον ὅλοι μαζί εἰς τὴν Γῆν ἀσφαλῶς ἓνας φοβερός κατακλυσμὸς θὰ κατέστρεφε τὴν Γῆν ἀφ' ἑτέρου θὰ καθίστα ἀδύνατον τὴν κανονικὴν βλάστησιν τῶν δένδρων καὶ ἐν γένει ὅλου τοῦ φυτικοῦ κόσμου, διότι αἱ βροχαὶ πρέπει νὰ πίπτουν σποραδικά, ὅπως πράγματι τὰ ἐρύθμισεν ὁ Δημιουργὸς διὰ νὰ γίνετο ἡ βλάστησις κανονικὰ καθὼς καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ φυτικοῦ κόσμου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον συντηρεῖται καὶ ὁ ζωϊκὸς κόσμος.

Καὶ μετὰ ἀκόμα κατὰ τὴν οὕτω γενομένην ρυθμικῶς πτώσιν τῶν ὑδάτων τῆς βροχῆς, ποὺ ἀρχίζει τὸ φθινόπωρον καὶ τελειώνει τὴν ἀνοιξιν εἰς τῖς περιοχὰς μας, ἄλλα ἐξ' αὐτῶν πίπτουν εἰς τὴν θάλασσαν ἄλλα εἰς τὰ βουνά, ἄλλα εἰς τὰ λαγκάδια, ἄλλα στὶς λίμνες, ἄλλα στὰ ποτάμια, στὶς ταράτσες διότι καὶ τώρα πάλιν ἐὰν ἐπιπτον ὅλα στὴν ξηρὰν ἓνας κατακλυσμὸς θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα. Βλέπομεν ὅθεν καὶ ἐδῶ ὅτι Ἡ Θεία Πρόνοια προέβλεψε νὰ διαφυλάξῃ τὰ ἡγαπημένα πλάσματά Του ἀπὸ τοιοῦτον ἐπικίνδυνον ἐνδεχόμενον. Πέραν τούτων ἀφοῦ πέσουν κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν τὰ βρόχινα ὕδατα ἐπὶ τῆς Γῆς, ἐξ' αὐτῶν ἄλλα σχηματίζουν ποτάμια καὶ κινοῦνται πρὸς τὰς θάλασσας ἢ τὰς λίμνας ἢ τὰ φαράγγια καὶ παντοῦ πέρνοντας κατὰ τὸν νόμον τῶν συγκοινωνούντων δοχῶν τὸν κατήφορον, ἕως ὅτου εὕρουν κατὰ τὴν οὕτην κατηφορικὴν τῶν διαδρομῶν ἢ ῥωγμὰς σὲ βραχίονα στρώματα Γῆς ἢ ἀμμουδερά

(Συνέχεια ἀκολουθεῖ)